

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

2 ΔΡΑΧΜΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 9

Δίκη σου

Θεοδηματικόν
Μυθιστόρημα

μιά πόνη

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Συλλογίζονταν όμως πως αυτό θα ήτανε παροδικό κι' από τότε έκανε στο νου της σχέδια για ένα γάμο, που θα εξηφάλλιζε στην κόρη της την ευτυχία. Και η σκέψις της σταματούσε στον Πέτρο ντε Άρκοκου. Μία φορά μάλιστα είχε πει περμιπόντως στην Τζένη, μιλώντας για το νεαρόν αξιωματικό του ναυτικού.

—Μ' άρσειε πολύ αυτός ο νέος. Έχει όλως διόλου το χαρακτήρα του πατέρα σου. Έκαστε λοιπόν εχθροί και πάλι με την κόρη της τον γόρο του Παρισιού και πήγε να μνηνέα από όλους τους φίλους της.

Όλοι έρρισκόντανε στο Παρίσι. Η Μάρθα Πλεσού δεν είχε ακόμη φύγει για τη Μεσημυριώ Γαλλία και ο μαρκήσιος ντε Λαντουάρ με τη γυναίκα του είχαν επιβραδύνει για λίγες εβδομάδες την αναχώρησή τους για την Βρετανία, για να μπορούσαν να παρευρεθούν εις την πρεμιέρα του έργου του Λουκιανού.

Παντού την Τζένη την έδεχθησαν με ανοιχτά αγκάλια και με χαρά.

—Ε, λοιπόν! τυχοδιώκτρια, της είπεν η Άννα γενώνας, έτοιμα λοιπόν το σκάνει, χωρίς να ειδοποιήσης κανένα. Εμείς άρχισαμε να φοβόμαστε πως δεν θα ξαναγυρίσετε πιά.

Όταν ερχομένης η συνομιλία, η Τζένη έρωτησε νέα για τον Πέτρο.

Το πρόσωπο του μαρκησιού έγινε λίγο σκυθρωπό, ενώ τα μάτια της Άννας δύνανθηκαν. —Πώς έκαμε η Τζένη. Συμβαίνει τίποτε σοβαρό με τον κ. Πέτρον;

—Ναι, απήντησε θλιβερά η νεαρά κυρία. Έπληρωσε ένα γράμμα, ότι έπληρωσε το σόα, αλλά σε μία απόδοσι στο Τζινκίο και νοσηλεύεται τώρα. Μάλιστα βελτιώθη η κατάστασις του θα γυρίσι στο Παρίσι.

Γιατί η είδησις αυτή που η Άννα την άνηγγειλε σε τόσο λυπηρό αντήχησε τόσο θλίβερα στην ψυχή της Τζένης; Δεν μπορούσε και η ίδια να το εξηγήσει και απέδιδε τη συγκίνησή της στην φυσική συμπάθεια, που προκαλεί το πάθος ενός γνωστού ανθρώπου.

Επειτα η εντύπωσις έδωσε γρηγορά και η νέα έληρησεν την Μάρθα Πλεσού, με την όποια άρχισε την κουβέντα. Την έβλεπε λίγο χλωμή και κατάλαβε πως οι οικογενειακές γρίνες θα είχαν μεγαλώσει. Έπανελάμβανε τα αόριστα παραπόνια της για τον Λουκιανό.

—Καταλαβαίνετε, άσχημής μου, έλεγε, πως οι ύποψιες μου δεν είνε διόλου υποθετικές. Ο Λουκιανός είνε μαζί μου ψυχρός σαν πάγος και αισθάνομαι, ότι η αβυσσός που μάς χωρίζει γίνεται κάθε μέρα και μεγαλύτερη. Δεν ξέρω τίποτε για τη ζωή του. Έχει τελειώσει άπομακρυνή από μένα. Είμαι κι' αυτόν σαν να μην υπήρχα. Αν και κατοικούμε κάτω από την ίδια στέγη, εν τούτοις ζούμε σαν ξένοι ο ένας προς τον άλλον. Φαντασθήτε δε έφθασε στο σημείο ώστε να μην άποσπώ τα εισοδήματά της προίκας μου και καλύπτει όλα τα έξοδά μας με τα χρήματά που κερδίζει από την έργασίαν του και καταλαβαίνετε αυτό με ταπεινότητα.

Σταματώντας λίγο για να σφουγγίσει τα δάκρυά της κι' έπειτα εξηκολούθησε.

—Δεν άσχημι αμφιβολία, ότι η ψυχρότης αυτή έχει ένα βαθύτερο αίτιο, το οποίο έννοω πολύ καλά. Έκείνο όμως που είνε φοβερό, είνε, ότι παρ' όλες τις προσπάθειές μου, δεν μπορούν ν' ανακαλύψω τίποτε το συγκεκριμένο, που να δικαιολο-

γή τις ύποψιες μου. Τίποτε, καταλαβαίνετε, τίποτε. "Α, είνε τρομερός διπρόσωπος, τρομερός κατηγόρησι!"

Έκλασε δυνατά και η Τζένη ένοιωσε τώρα, ότι τα δάκρυα αυτά δεν προήρχοντο μόνον από την γυναίκα φιλοτίμια της που είχε θιγεί, αλλά από την καρδιά της που ήταν πληγωμένη. Έχρησάσθηκε η περιπέτεια αυτή, για να ζυγνήση η φωνή του φύλου της Μάρθας και να καταλάβη ότι, παρά την επιπολαιότητα της η ψυχή της είχε βαθύτατα συνδεθί με τον άνδρα της.

Η Τζένη συγκινήθηκε βαθύτατα. Κάποιος τύπος της έπρωγε την ψυχή. Καταλάβαινε, ότι αϊτία όλου του κακού ήταν αυτή και μόνον αυτή. "Ένοιωσε, ότι χάρις σ' αυτήν, η Μάρθα έπαυσε τώρα. "Ότι χάρις στο δικό της σφάλμα είχε καταστραφεί η οικογενειακή ευτυχία δύο ανθρώπων.

Επρωσάσθηκε να παρηγορησθή την Μάρθα με λόγια κοινωτοπα και τετριμμένα, μόλις κρύδοντας την δική της εσωτερική πάλιν.

Η κ. Πλεσού, όταν άπεχωρίσθηκαν, παρακάλεσε την Τζένη να έρχεται με της κάνη συντροφιά τακτικά, για να την άνακουφίσει. Η παρακλήσις αυτή την έστεναγχεσεν, γιατί για πρώτη φορά από τότε που έγνωρισε την Μάρθα, ήθελε να την άποφυγή.

Όταν βρέθηκε μόνη της άρχισε να μετανιώνη, που έγύρισε στο Παρίσι και σκέφθηκε αν δεν θα έπρεπε να ξαναφύγει. Αυτό όμως ήταν αδύνατο τώρα, γιατί θα άποτέλουσε καίρια προσβολή έναντι των φίλων της και ιδιαίτερος του ζεύγους Πλεσού, την παρανομία της παραστάσεως του νέου έργου του, για το οποίο γινότανε τόσος θόρυβος στους φιλολογικούς κύκλους.

XXX

Η πρεμιέρα του έργου του Λουκιανού στην Γαλλική Κωμωδία έσημείωνεν ένα πρωτοφανή θρίαυφό.

Αλλά, τι τρομακτική άποκάλυψις για την Τζένη! Ο Λουκιανός σ' αυτό δεν έξιστοούσε παρά το δικό της ρωμάντο, πράγμα που αυτή έννοιμεν ως ασέβεια. "Ετσι λοιπόν οι ποιητάι και οι καλλιτέχναι σέβονται και τα μυστικά τους, μυστικά που δεν τών άνήκουν ολόκληρα, κι' έτσι τα έκθεσαν μπρος στο κοινό και τα κάνω θέατρο; Η ταραχή που ένοιωσε έννοω εξακολουούσε την παράστασις ήταν αφάνταστη. Είχε δοθή το τελειωτικό χτύπημα στον άτυχό αυτόν έρωτά της. Τώρα δε έκαμε την σκέψη, ότι και ο έρως του Λουκιανού γι' αυτήν ήταν επιπόλαιος, ότι ήταν έρωας πλάνος, ότι ήταν έρωας της φαντασίας ενός συγγραφέως.

Περίεργον όμως πράγμα! Ένώ η Τζένη παρακο λ ο υ θώντας τ ή ν παρόρυστα σ ι ν αέων υπέρερε, η Μάρθα αντίθετος, που δεν ύπομνιζότανε τίποτε, έθαύμαζε με όλη την ψυχή της το έργο του άνδρός της. Κι' όταν η παράστασις έτελειώσε, έλεγε στην Τζένη, που καθόταν πλάι.

—Ε, λοιπόν, άγαπητή μου, τί άραιο έργο! "Ε, δεν σάς άρσειε"

Και νά φαντασθήτε, ότι ο Λουκιανός δεν μου είχε διαβάσει ποτέ ούτε μία σελίδα. Τι περίεργοι αυτοί οι άνθρωποι των γραμμάτων. Γράφουν άριστουργήματα για όλον τον κόσμο, έκτός από την οικογένειά τους. Στο θεωρείο του συγγραφέως η διας Λερουά είδε το Λουκιανό και τον συνεχρή άνάμεσα στον άλλον κόσμο. Μία στιγμή όμως είδε τα μάτια του να πέφτουν επάνω της γεμιστά νέκαρασσαν έρωτικό πάθος. Γύρισε το κεφάλι της για να άποφυγή το θωδό παραπόνου της.

Την άλλη μέρα παρεκάθησε με την μητέρα της και το ζεύγος ντε Λαντουάρ στο δείπνο του Λουκιανός κι' η Μάρθα προσέειπεν στους στενούς φίλους των για να πανηγυρίσουν την εξαιρετική επιτυχία του έρ-

γου του. Η Τζένη έρρισκότανε στο γεύμα αυτό σε τρομερό στενόχωρο, γιατί και άπεσούθη γαρίς με τη μητέρα της.

Η φτωχή κυρία Λερουά, η όποια ήξερε το μυστικό της κόρης της είχε πιστεύσει, ότι η πληγή της γιατρεύτηκε. Τώρα όμως, μετά την επάνοδό της στο Παρίσι ύπομνιζέτο ότι αυτή είχε ξανανοιεί, γιατί δεν μπορούσε να εξηγήσει άλλωστε την διαρκή άνησυχία, στην όποιαν έρρισκότανε η Τζένη.

Όταν λοιπόν γύρισαν σπίτι, ζήτησε να ξεδιάλυθη τα πράγματα. Μπήκε στο δωμάτιο της Τζένης, η όποια άμέσως από το πρόσωπο της μητέρας της κατάλαβε το σκοπό της επισκέψεως της.

—Μαμά, της είπε, θάέπω πως έρχεσαι να μ' έρωτησης κάτι.

—Ναι! Τζένη, απήντησε ξηρά η μητέρα της.

—Λοιπόν, είμαι έτοιμη να σ' άπαντήσω.

—Τζένη, παιδί μου, εξηκολούθησε η κυρία Λερουά, είνε ένας χρόνος που μου έκμισθη αεζήθηκες τον πόνο σου. "Εκότε

δεν σου είπα τίποτε. Σε άσπασα να γιατρευθής με τον καιρό. Απώ την ήμεραν όμως, που έγυρισαμε στο Παρίσι έβλεπα πως έχασες την ήρεμία σου. Τι συμβαίνει λοιπόν;

Η Τζένη διηγήθηκε στην μητέρα της όλη την πάλιν της ψυχής της.

Η κυρία Λερουά είπε.

—Από όλα αυτά που μου λές, άσχημής μου παιδί, καταλαβαίνω, ότι δεν τον άγαπάς πλέον τον Λουκιανό. Και δεν ύπαρχει παρά ένας και μόνος τρόπος, για να γιατρευθής πέρα ως πέρα από το κακό.

—Ποιός;

—Νά παντρευθής, Τζένη!

—Νά παντρευθής; Με ποιόν; Ποιός θα με θέλη έμένα;

—Έχω τον γαμέρο.

—Θέλω όμως έναν άνδρα, που να μ' άγαπά! Εφώνασεν η Τζένη.

—Σε λατρεύει!

—Ναι, αλλά κι' εγώ πρέπει να τον άγαπάω.

—Θά τον άγαπήσης!

Αυτού σταμάτησε η συνομιλία. Η Τζένη δεν εξήγησε να καταλάβη τι ύπονοούσεν η μητέρα της. Η μητέρα έννοιμεν ότι δεν ήτο σκόπιμον να τη περισσώτε.

Εν τώ μεταξύ οι σχέσεις του ζεύγους Πλεσού έπλησαν άπροσδόκητη τροπή. Η Μάρθα, που ύπεφερεν από την ψυχρότητα αυτή του Λουκιανού, όγική άπό την παθητική στάσις της. Κι' άρχισε τότε ένας άνοικτος πάλεμος, καθημερινές φιλονικίες, έίσεις σκηνές ζηλοτυπίας, άκρως, νευρικές κρίσεις. Η δυσστοχιμένη γυναίκα άγαπούσε πολύ βαθιά τον άνδρα της και ζήτησε να περισώση με κάθε θυσία την άγάτην του. Και μες στην άγωνία της δεν ήξερε πλέον τι έκανε. Αλλά ο Λουκιανός έδέχετο όλες αυτές τις σκηνές με μία άπάθεια, που την έκανε να ύποφέρει ακόμη περισσώτερο. Και το τρομερότερο πάντων ήταν ότι μ' όλες τις έρυνές της, μ' όλες τις άναζητήσεις της, δεν εύρισκε κανένα συγκεκριμένο σημείο, για να στηρίξη τις ύποψιες της.

Μία μέρα όμως έδέχθη μία άπροσδόκητη έπισκεψι. Μία γνωστή με την όποιαν δεν είχα διόλου στενές σχέσεις, την κυρία Καμύλλη Λερουά. Ήταν ένα θρωμογύναικο, γυναίκα ένός αίσχρου γλεντζέ, ό όποιος δεν έσέβαντε καθόλου την οικογενειακή του τιμή και την έζέβετε μπρος στα μάτια όλου του κόσμου.

Η Καμύλλη έξήλεσε από χρόνια την Μάρθα. Την έζήλευε για τον γάμο της, μ' ένα διάσημο άνθρωπο. Την έζήλευε ά-

κόμη και για την οικογενειακή της εύτυχία.

Μετά τις τυπικές κουβέντες η κυρία Λερουά έκαμε μία άφηνιδιαστική έπίθεσι.

—Ε, λοιπόν, φτωχή μου φίλη, είπε, είδατε όταν σάς έλεγα, ότι όλοι οι άνδρες είνε οι ίδιοι στο κεφάλαιο της συζυγικής άπιστίας; Είχα από καιρό καταλάβει τις στενωχόριες σας, δεν τολμούσα όμως να σάς κάνω λόγο γι' αυτές. Σημερα όμως τολμώ, γιατί νομίζω, ότι είνε καθήκον μου.

—Καθήκον σας; Τι θέλετε να πής, ρώτησε η Μάρθα κατατρομαγμένη άπ αυτή την έξόρμησι.

—Τόσο το χειρότερο! Αργά η γρήγορα πρέπει να μάθετε την αλήθεια.

—Ποιά είνε αυτή η αλήθεια; ρώτησε έξω φρενών η Μάρθα. Τότε το μοχθηρό αυτό πλάσμα διηγήθηκε στην δυστοχιμένη γυναίκα, που ύπέφερε άπό ζήλεια, ότι την προηγούμενη μέρα είχε συναντήσει τον Λουκιανό στο δάσος της Βουλώνης να συνδεύη την περιφημη ήθοισι Γκροσσό, η όποια μάλιστα τον έσπώσε άπό το μπράτσο και μιλούσε μαζί του στομα με στομα.

Αφού έβριζε λάδι στη φωτιά η θρωμική γυναίκα, έφυγε. Η Μάρθα τά έχασε. Δεν ύπηρεσε καμμία αμφιβολία. Ο Λουκιανός άγαπούσε άλλη. Και τώρα έννοιμεν την αντίπαλό της.

Όσο κι' αν ύπομνιζότανε το πράγμα αυτό, τώρα η άποκάλυψις την συνετρίψε κι' η δυσστοχιμένη γυναίκα καθύμνησε σε μία πολλωρόντα του δωματίου της έλάμψε πικρά όλη την ήμερα.

Την επομένη την έπεσκέσθη η Τζένη και τη βρήκε σε σκιάρα κακόστασι. Όταν μπήκε στο σαλόνι, η Μάρθα έρρισκότανε μαζί με τον Λουκιανό. Είχε προηγήσει μία σκηνή ζηλοτυπίας. Πληγωμένη βαθιά στον έγωισμό της η άπατημένη γυναίκα δεν μπορούσε να κρατηθή. Όπως ήταν φυσικό ο Λουκιανός διεμορτυρήσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του, αλλά η Μάρθα ήσανε τόσο πεπεισμένη για την ακεραιότητα της καταγγελίας της φιλίας της, ώστε της φαινόταν, ότι ο άνδρας της ταίχει αίσχρη κωμωδία.

Όταν μπήκε η Τζένη τα μάτια της Μάρθας ήσαν κατακόκκινα από το κλάμμα. "Εσπευσέ άφουγγύισα τα δάκρυά της, ενώ ο Λουκιανός, άφου χαιρέτησε τη νέα, έκαμε δύο χύματα προς την πόρτα.

—Σάς ένοχλώ. Με συγχωρήτε, είπε η δεσποινίς Λερουά κι' έτοιμάσθηκε να φύγη.

Η άπλη αυτή λέξις έκαμε να ξεσπάση όλη η τρικωμία.

Μην εύγρη, Λουκιανέ, έφώνασεν η Μάρθα. Η Τζένη είνε φίλη μου. Και μιά που ήρθε άπάνω στην ώρα αυτή, που συζητούμε γι' αυτό το πράγμα, θέλω να μάθω το μυστικό, που ταραξεί την οικογενειακή μας γαλήνη. "Ετσι θα μπορούσ να μάς κρίνει.

Ο κ. Πλεσού απήντησε ψυχρά αλλά και άσχημα:

—Άσχημη μου Μάρθα, δεν σε καταλαβαίνω. Ποιά άνάγκη ύπαρχει να κάνουμε την δεσποινίδα Λερουά να ύποφέρει άπό το θλιβερό θέαμα των ιδιαίτερων μας δυσνοήτων; "Επειτα θα ήσαν άξιοπρεπέστερο και για σένα και για μένα, οι συζυγικοί μας αούτοι καυγάδες να μείνουν χωρίς μάρτυρες.

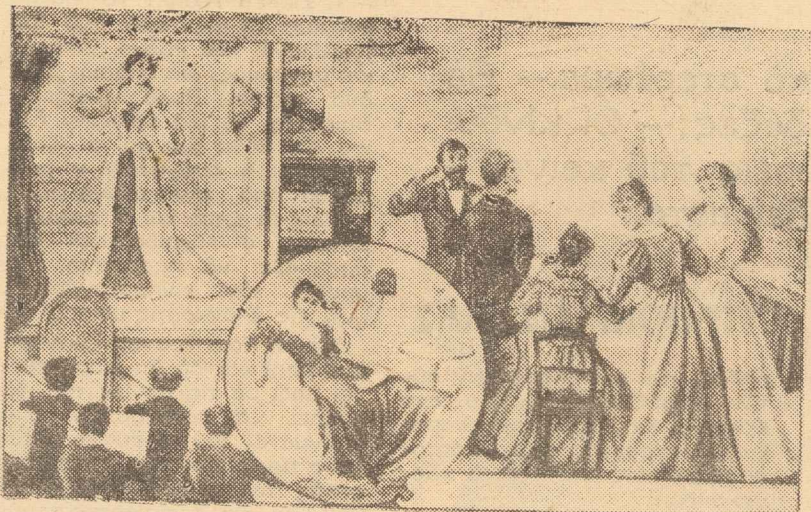
—Όχι, έφώνασεν η Μάρθα σε κατακόρυφο παροξυσμό. "Εγώ θέλω άκριβώς να έχω μάρτυρες.

Η Τζένη τραξήθηκε σε μία γωνία και δεν ήξερε τι να κάνει. Η θέσις της ήσαν εξαιρετικά λεπτή.

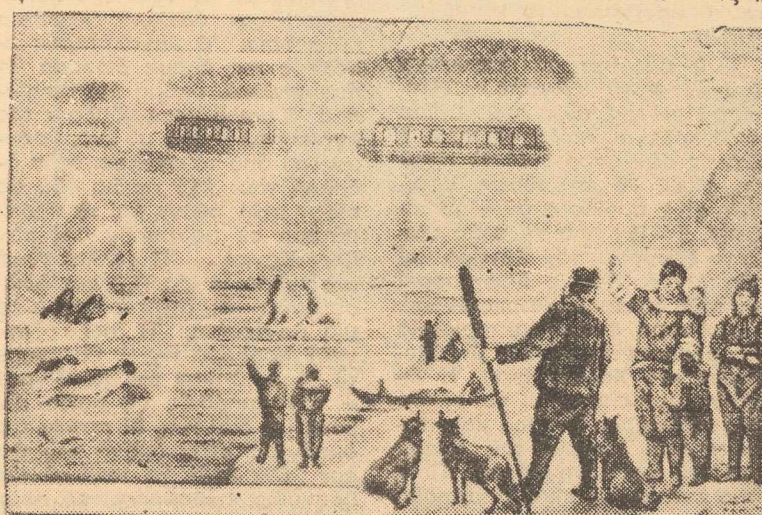
Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές

ΠΩΣ ΕΦΑΝΤΑΖΟΝΤΑΝ ΟΙ ΠΡΟΠΑΤΟΡΕΣ ΜΑΣ ΤΟ ΕΤΟΣ 2.000 Μ. Χ.

"Όπου η σημερινή πρόοδος έχει σχεδόν υπερβή την φαντασίαν... φαντασιοληξία!

Το έτος 2.000 έφλεγε ζωηρά την φαντασία των πατέρων και των προπατόρων μας. "Ότι σε μάς παρουσιάζεται σήμερα σαν ένας σταθμός που δεν άπέχει παρά ελάχιστα χρόνια κι' όπου δεν θα μπορούσε να συμβαίνουν παρά έντελως όμοια πράγματα με την δική μας ζωή, σ' αούτους φαινόταν σαν ένα μακρινό μέλλον, πλαισιωμένο από τα πιο αφάνταστα, τα πιο κομμηρά παράδοξα, τόσο στο επίπεδο της Τέχνης, όσο και στο επίπεδο της Έπιστήμης. Σε μάς τίποτε πια δεν φαινόται άκατόρθωτο, γιατί διαρκώς καινούργιες έφευρέσεις και καινούργια θαύματα μάς έχουν συνηθίσει. Η πρόοδος των ήμερών μας άποπειρώ-

νει κάθε φαντασία, συμβαδίζε, μάλλον με την φαντασία, άκούλυνται όμοια προς όμοια την τελειότητα. "Ότι οι πατέρες μας κι' οι προπάτορές μας έπαιρμεν άπό το 2.000 μ. Χριστόν, ήδη έμειν το έτος, εν πολλοίς, γνωρίσει, κι' έχομε μπροστά μας ως πραγματικότητα ό,τι έκείνοι άνόμαζαν "Όνειρο και φαντασία.

Είνε φαιδρική οι σκηνές που οι προπάτορές μας έ τ ο λ μ ο ο σαν να φαντασθούν για το 2000 μ. Χριστόν.

Αν έκείνοι προέβλεπον (πως δείχνει η πρώτη έκ των παρατιθεμένων εικόνων) την έφευρεσι της ραδιοφωνίας και της τηλεόρασεως άπό διακόσια χρόνια πριν, ήδη έμειν τις έχομε σε κοινή χρήση. Και δεν έχομε μονάχα την εύχάριστι έκπληξι να παρακολουθώμε το τραγούδι μιάς αιδού του μελοδράματος άπό το σπίτι μας, σε άπόστασι 50 ή 100 μέτρων, αλλά άπολαύομε ακροαματικά και όπτικά το θέατρο μίας ολόκληρης παραστάσεως, άπό άπόστασι (γιάδην) χιλιόμετρα με μεγαλύτερη μάλαση άνεί, παρά αν θριοκόμεσταν στο ίδιο το θέατρο.

Κι' αν έπίσης οι προπάτορές μας έπρομάντευαν (όπως δείχνει η δεύτερη εικόνα) την κατάκτησι των πόλων με κάτι έ-

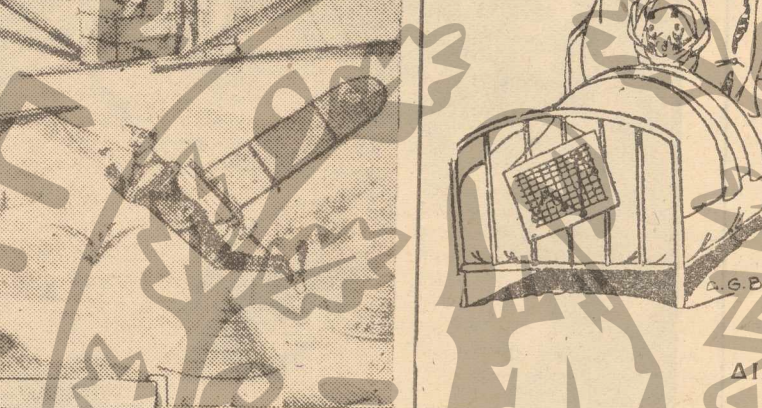
τοι στο αισθηματικό τους ραντεβού, μπορεί σήμερα να μην έχουν τεθή ακόμη σε κοινή χρήση, αλλά τα ιδιαιτικά μονοπλάνα της μιας και των δύο θέσεων, καθώς και τα "άεροεξέλι" ή τα "άεροελεωφορεία" δεν είνε

άγνωστα στην πατρίδα του Λίνκολν και του Ρούζβελτ. Αλλά, κι' οι Ιπτάμενες αέτες "ολυβρόνες" που έγαλάνιζαν την φαντασία αούτων των τοιμηρών προπατόρων μας, οι όποιοι είχαν την ύπομνη να σκιτσάρουν τις παραπλήρεις εξυπνάδες σκηνές, δεν είνε για τους σύγχρονους προσευτετικούς μηχανικούς "όνειρα θερικής νυκτός. Μιά μικρή ακόμη τελειοποίησι του αούτογύρου, θα τις πραγματοποίηση αύριο—μεθαύριο!

"Έχομε "κινούμενα πεζοδρόμια"; "Όχι! Μά τότε, η φντασία των πατέρων μας έχει ξεπεράσει τη σημερινή πραγματικότητα. Ούτε αυτό! "Αν λάβη κανείς ύπ όμνη τα "κινούμενα σκαλοπάτια" που χρησιμοποιούται στα διάδρομα "Λούνα—Πάρκ" του Παλαιού και του Νέου Κόσμου, καθώς και κάποια σχέδια που ένεκρίσαν άπό το γαλλικό ύπουργείο Συγκοινωνίας για την τοποθέτησι "κινουμένων πεζοδρόμιων" στους κεντρικώτερους δρόμους των Παρισίων, θα άντιληφθή ότι η ταπεινή πραγματικότητα της ήμερον συμβαδίζει και έδω με την τοιμηρών φαντασίαν της χθές.

XXX

"Υστερ' άπ' όλ' αυτά, ίσως η "νεολογία" των ήμερών μας θα έπαιρνε το θάρρος να εφρονένη τους προπάτους μας και να τους φωνάζη:

—Προτρέξαμε στην πρόοδιν, κι' ό,τι έσας έλαπασε πώς θα το τελειώσαμε ως το 2.000 μ. Χ. έμεις το τελειώσαμε έναν ολόκληρο αιώνα προτύτερα. Και πιθανόν η "νεολογία" μας να είχε δίκιο.

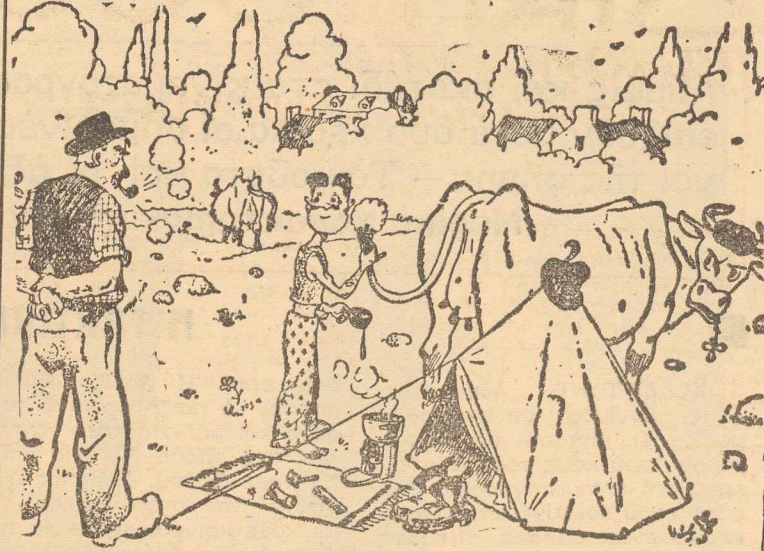
Αλλά, ό, έσας νεοπαύροι, έσας που θα μάς διαδέρχηται Προτρέξατε καλά, μήπως οι έκ προσόποι των μεταγενεστέρων χρόνων σας εφρονέσθην χειρότερα και πούν χειρότερα για σας;

—Πατέρες μας το 1937, ό,τι έσας έπροβλέπατε ότι θα το τελειώσαμε ως το 2.000 μ. Χ., έμεις το έλαμμε ακόμα σην ένευρο, σάν χιμαίρα, σάν κάτι που μόνο στη φαντασία μπορεί να μείνη και δεν γίνεται πραγματικότητα!

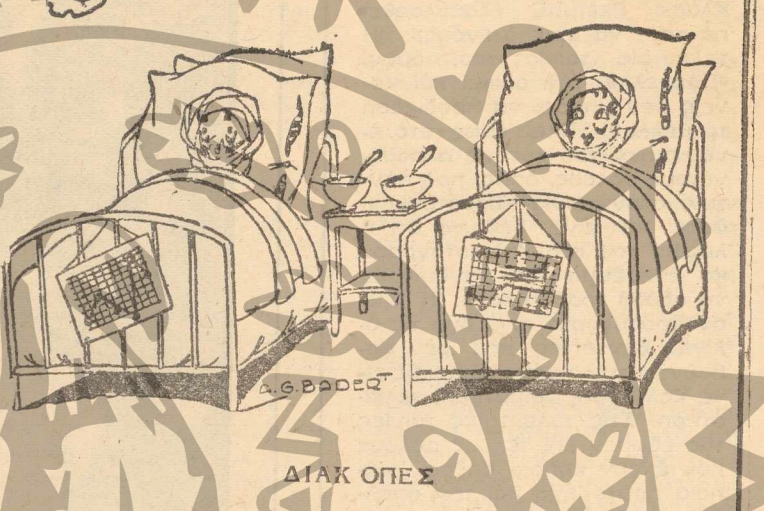
Γιατί, σ' αλήθεια, έχει κι' η σημερινή μας γενιά τις φαντασίες της για το 2.000 μ. Χ. Φαντασίες μεγαλύτερες από έ- κείνες των πατέρων και των προπατόρων μας.

A. M.

Γιά να γελάτε

—Ξερέτε, λησιμόνισα να πάρω μαζί μου το πινέλο του ξυρίσματος!...

—Είνε ένα γλύκισμα για το γού μου. Παρακαλώ, κάνετε ιδιαιτέρως σύστασι στον πιλότο να μην κάνει "αού-πινγκι!"

ΘΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ 2 ΕΤΗ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ;

Λάμψις και σκοτάδι στο κινηματογραφικό στερέωμα.— Θά επιζούν μετά δύο χρόνια οι σημερινές δόξες;— Οι κίνδυνοι της φήμης.— Το γούστο και οι αξιώσεις του κοινού.— Μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΜΑΣ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ. Αυγουστος. (Της μονίμου συνεργάτιδος μας).— Τι γίνονται τα νέα αστερία, που κάθε τόσο ανατέλλουν στο κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ και ανακλύσσονται; Αμέως, είτε από λόγους διαφημίσεως, είτε γιατί πραγματικά το αξίζουν, (πρώτοι μεγέθους); Ποια από αυτά μένουν και ποια δύνανται; Ποιοι από τους σημερινούς «αστέρες» που μεσουραίνουν θα εξακολουθούν να λάμπουν και μετά δύο χρόνια; Τα γούστα του κοινού αλλάζουν και το πλήθος θέλει διαρκώς κάτι καινούργιο. Ποιοι από τους σημερινούς «αγαπημένους» του θα εξακολουθήσουν να είναι δημοφιλείς; Δεν μπορεί ν' απαντήσει κανείς με βεβαιότητα ούτε και για τους πιο μεγάλους. Άκομα και «αστέρες» πρώτου μεγέθους, όπως είναι ο Ουίλλιαμ Πόουελ, δεν θα καταρθούν να επιζήσουν, εκτός αν η ποιότητά των ταινιών των παραμείνει στο επίπεδο του «ακονιού ανθρώπου». Όλγια φιλμ ακόμη, σαν «Τα κρηνηνάκια του αυτοκράτορος» και «Κυρία Τσεϊνέι» και ο δημοφιλής τώρα Μπίλλ Κινδυνεύει να παύσει να είναι το χαϊνιμένο παιδί του κοινού. Ένας άλλος δημοτικώτατος ηθοποιός, ο Ροβέρτος Μονγκόμερι, αρχίζει κιόλας να κάνει την δημοτικότητα του. Δεν παύει αυτός όμως, άλλ' εκείνοι που του δίνουν ανούσιους ρόλους. Το κοινό, όμως, που δεν εξετάζει τα αitia και άγνοεί τα παρασκήνια, αρχίζει να μη δέχεται σιγά-σιγά όσο περιμένει ενδιαφέροντα τόν Μονγκόμερι. Ο Κλάρκ Γκέμπλ εξακολουθεί πάντοτε να είναι ο «γόνος». Η τελευταία ταινία του, όμως, «Πάρνελ», τον άδικει και κανείς δεν μπορεί να προδικάσει το μέλλον. Έκει, όπου το εναρμονισμένο του σώμα αλυσίδας ρόλους, στην ταινία «Αρσενικό», ώστε να είναι βέβαιος ότι η λάμψις του στο κινηματογραφικό στερέωμα δεν κινδυνεύει να σβήσει τόσο εύκολα. Η Τζωάν Κρόουφορντ είναι από τις λίγες εντέντες που δεν φοβούνται τον χρόνο. Διαρκώς είναι καλύτερη, ώριμότερη, τελειότερη. Στις τελευταίες ταινίες της έδωσαν επί τέλους ρόλους που έχουν κάποιο βάθος, κάποια πρωτοτυπία και την απήλασαν από τις ψεύτικες και ριχνές συμβατικές προηγούμενες φιλμ. Τώρα θεωρείται η μόνη δυνατή διάδοχος της Τζην Χάροου. Όταν όμως είναι ασφαλείς το μέλλον της Τζωάν Κρόουφορντ, τούσαν είναι επισημάνει η αύριον της Μαρλέν Ντρίπικ. Πολλοί πιστεύουν ότι το 1939 η μεγάλη νίκη εντέντα δεν θα μπορεί πλέον να γυρίσει ταινίες σε κανένα στούντιο, αν δεν εγείρει κατάλληλο ακνοθέτη. Μερικά φιλμ ακόμη, σαν τόν ανεκδιήγντο «Κίπο του Άλλαν» και η Μαρλέν — λέγουν όλοι εδώ — μπορεί να επιτερεί στην Ευρώπη και να ξεκουραστεί εκεί διά παντός, διότι θα είναι πλέον έντελώς άκρηστο στο Χόλλυγουντ.

Η Λουίζα Ράινερ, η νεοφερμένη εδώ Βιεννέζα καλλιτέκνις, είναι ίσως η μόνη εντέντα στο Χόλλυγουντ, η οποία μετά δύο ή τρία χρόνια όχι μόνον δεν θα κινδυνεύει να λησμονηθή, αλλά θα έχει ανέβει πολύ

ψηλότερα. Η Λουίζα Ράινερ μπορεί να παίζει οποιονδήποτε ρόλο και μάλιστα κατά τόν τελειότερο τρόπο. Το ίδιο και ο Σπένσερ Τράου, ο οποίος αναμένει την σταδιοδρομία του με κάθε καινούργια ταινία του. Έπισης και ο φρέντερικ Μάρς, ο οποίος έστεφανωσε τόν μακρό κατάλογο τών αξιολόγων ρόλων του με την ταινία «Ένα άστέρι γεννήθηκε». Τό κοινόν έχει άρξισι να κουράζεται από τούς πάντοτε ίδιους ρόλους της Κάθριν Χέμινγουϊν, εκτός από την ταινία «Οδός της ποιότητος», όπου είναι ανεπιφύλακτα περίφημη. Η Κάθριν, όμως, είναι αληθινή ηθοποιός. Και ξευρεί ν' αγωνίζεται. Και αν δεν την απομακρύνει από την αδύνη, ο νόμος, όπως ψευδίζεται, θα εξακολουθήσει να μεσουρανή πολλών καιρών ακόμα στο στερέωμα του Χόλλυγουντ. Άν η Κλοντέτ Κολμπέρ είχε περιοριστεί στους ιστορικούς ρόλους της, δεν θα υπήρχε καν λόγος να γραφί τίποτε σήμερα γι' αυτήν. Εύτυχως έχει πεισθεί — εναντίον της γνώμης της — να γυρίσει τις ταινίες «Συνέθη μία νύκτα» και «Νέα Ύρκη — Μαϊάμ», που έσπερώσαν την φήμη της. Τό τελευταίο φιλμ της «Τόν συνήντησα στο Παρίσι» συνεχίζει την ώρα κι' ευχάριστη πα-

ραδοσι τών σπινθηροβόλων αυτών και μάλιστα και η Κλοντέτ Κολμπέρ έχει εξαφοσιώσει την κινηματογραφική τους ύπνοστα, τοιούταστος για μερικά χρόνια ακόμη. Η Γκάμμπο, η μεγαλύτερη γυναίκα μορφή της αδύνης, θα επιζή το 1939; Ναί, είναι, η γενική γνώμη εδώ. Έκτός αν η «Βεία Γκάμμπο» πραγματοποιήσ η την επιθυμία, που εξέφρασε τόσες φορές να επιστρέψι στην Σουηδία και να ζήσει εκεί σ' ένα πύργο, που έχει κτίσει σέ μόνον. Η Γκάμμπο έχει κάτι, που κομμία άλλη ηθοποιός του κινηματογράφου δεν κατέχεται να έχει: την απόλυτη ειλικρίνεια της ηθοποιού. Κι' αυτή ένγυστα, περισσότερο από κάθε τι άλλο την διατήρησι της λάμψεως της στο στερέωμα του κινηματογράφου. Σώφωνα με τό σημερινό επίπεδο της δημοτικότητας, ο Ροβέρτος Τολνέλς θα εξακολουθήσει να μεσουρανή και κατά τό δύο προεχέ έτη. Άν όμως ο ηθοποιός αυτός — ο νεώτατος «γόνος» της αδύνης, που προσάθεται στην σειρά τών Βαλεντίνο, Νοβάρρο, Γκαίμνελ, Κάγκνελ — θέλει να περιλάβει στους θαυμασμούς του, που αποτελούνται κατά 99 % από γυναίκες, και μερικούς άνδρες, τότε πρέπει

να κάνει κάτι περισσότερο από τό να δείχνει ένα ωμορφό πρόσωπο. Η Μόριον Νταϊς δεν θα φύσεται μετά δύο χρόνια, γιατί έχει έννοησι η ίδια ότι έφθεσε τό τέλος της κι' εξαδήλωσε μόνη της την επιθυμία ν' αποσυρθεί από την αδύνη. Η Σίρλεϋ Τέμπλ: Τό «παιδί-θαύμα»; Τό κορτσάκι που έσπρελλάνει τόν κόσμο μικρούς και μεγάλους; Θα ύπάρκη μετά δύο χρόνια; Πολύ αμφίβολο. Βρίσκεται η μιά κρίσιμη ηλικία. Θα πάρη ότι και ο Τζάκι Κούγκαν, θ' αναγκασθί ν' αποσυρθεί από την αδύνη μόλις κλείση τα έπητά και ο Ντάρρελ Ζανούκ, ο «Διεθυντής» της προσπαθεί να παρατείνη όσο μπορεί την κινηματογραφική ζωή της ασυγκρίτης μικρούλας. Έάν η Καρ Φράνσις ζηνήσκη ένα πρωί και ίδη ότι έχει πεθάνει μαζί με τις ταινίες της, θα πρέπει να κατηγόρησ δύο πράγματα: τόν τελευταίο κατάλογο τών ρόλων της, με επί κεφαλής την ταινία «Μία άλλη αυγή» και τις αταίριαστες τουαλέττες που έχει την mania να φορή σ' όλα το φιλμ και που καταστρέφουν τόσο τραγικά την εμφάνισι της.

Η Μπέτυ Νταϊς εύρισκεται μεταξύ ζωής και θανάτου: άνωγίζεται απεγνωσμένα πριν από τή θορό και δεν είναι βέβαιον αν θ' επιζήσ. Πολλοί την θεωρούν κιάλας καταδικασμένη. Τί θ' άπογίνη τό περίφημο ζευγάρι Φρέντ Άστορ-Τζίντρερ; Εξάς, τώρα που χωρίσε κι' ο καθένας παίζει χωριστά; Κανείς δεν μπορεί να τό προείη. Μαζί, θα επιζήσουν. Χωριστά, είναι αμφίβολο αν θ' άνδρουν. Τό ίδιο για τό άλλο αμύμτο ζευγάρι: τόν Χονδρά και τόν Λινν. Κανείς δεν μπορεί να τούς φαντασθί χωρισμένους. Και τώρα, ένο χαρακτηριστικό παράδειγμα της μοίρας τών ηθοποιών στο Χόλλυγουντ: Η Σιμόν Σιμόν κατέχει τό ρεκόρ της τοκυτέρας ανόδου και πώσεως στην ιστορία του αμερικανικού κινηματογράφου. Πριν από ένα χρόνο είχε χαίρειται

ως τό μεγαλύτερον εύρημα της αδύνης, ως η μόνη ηθοποιός, που θα μπορούσε να διαδεχθί την Γκάμμπο Σήμερα, μετά ένα χρόνο, έχει όλα τα συμπτώματα της λήθης και της δυσμενείας. Και αν δεν σημειώση θρίαμβο στο «Σουέζ», την προσεχέ ταινία της, τα κινηματογραφικά περιόδικά του δευτέρου έταμνιου τού 1937 δεν θ' αναφέρουν καν τόνόμ της. Εύτυχώς, όμως, έχει την Σιμόν Σιμόν ότι είναι Ευρωπαία. Θα γυρίσ η Γαλλία κι' εκεί θα ζανωσθί τή θεί της, γιατί η Ευρώπη ζέρει να δηνι τούς καλλιτέκνες την φήμη, που πραγματικά τούς άζει, χωρίς να παρσούρεται από μόδες, ιδιοτροπίες και γούστα. Η δοξα στο Χόλλυγουντ είναι έφημερη. Στην Ευρώπη είναι πιο δύσκολη, αλλά και ζή πιο πολύ.

Α. Ρ. Πορτραίτα αστέρων ΤΖΕΣΣΗ ΜΑΘΙΟΥΣ 100 % Άνγλίκι! Η Τζέσσον Μαθίους, τό μόνο άγγλικό «κινιματογραφικό «άστέρι» που πρωτοφάνηκε και μεγάλωσε κατόπι στο άγγλικό στερέωμα, γεννήθηκε πριν από τριάντα χρόνια σέ μιά φτωχική συνουσία τού Λονδίνου. Ο πατέρας της ήταν μικροπωλητής στο παζάρι. Η Τζέσσον είχε κι' άλλα δέκα άδελφία, κορίτσια κι' άνόρια. Ο μεγαλύτερος άδελφός της έκαμε διάφορα επανγέματα, ακόμη και πυγμάχος. Ο μικρότερος άδελφός της έγινε περίφημος μ' ένα γράμμα του από τό σχολείο στην άδελφή του: «Τό παιδί εδω σέ είδαν στην αδύνη και τό περισσότερο σέ ποτιμούν από τόν Κινκ Κόγκλ...» Η καλλιτεχνική σταδιοδρομία της Τζέσσον άρχισε από παιδί, όταν έκόρευε σέ μιά παντομίμα. Η πολύ «άργυρο» προφορά της — να πούμε τή «φωριόγία» τού Λονδίνου — την έμπόδιζε να παίξη ρόλους με διάλογο. Η πρώτη της εμφάνισι στην σκηνή τού Ουέστ Έντ ήταν τό 1923 σέ μιά δραχούδιο επιθεώρησι τού περιφημού θεατρίνου Κόρναν. Την έποχή εκείνη, η μελαχροινή αυτή ηθοποιός ήταν 16 χρόνων. Τόν ίδιο χρόνο πήγε να γηθήσ θεί στην επιθεώρησι τού Άντρέ Τρόλφου. Περμένε τρείς ώρες σέ ουρά και ήταν πεινασμένη και νευρισμένη. Κι' έτι διάβολο καταλάβαινε, που με κρατάτε εδω — να περιμένει; Θέλω να φάω!» φώναζε η Τζέσσον στόν άθέατο, κατόπληκτο Τρόλφου. Ο Τρόλφου γέλασε, έφώναζε την Τζέσσον και της έδωκε ένα ρολάκι. Πήρε μέρος κατόπιν και στην επιθεώρησι τού 1924. Πήρε μεθήματα από την Γερτρούδη Λάρενς, τό μεγάλο «άστρο» τού άγγλικού έλαφρού μουσικού θεάτρου. Ολόκληρες μέρες μελετούσε χωρίς διακοπή, χορό, τραγούδι, άρθρωση, μιμική. Η επιθεώρησι έκανε άρρόγτερα μιά τουρνέ στην Άμερική. Η Γερτρούδη Λάρενς έπρεπε πνευματικά στό Τρόλφου τού Καννδά και η Τζέσσον την άντικατέστησεν έκει και στην φιλαδέλφεια, επί δύο μήνες. Ήταν η πρωταγίστρια νίστρια. Η Γερτρούδη όμως έγινε καλά και η Τζέσσον ζανωγύρισε στό μπαλέτο για ένα έλόκληρο χρόνο... Τό 1926 έγινε πρωταγωνίστρια στην ληληλή επιθεώρησι τού Τρόλφου και η «πρώτη» της επιθεώρησις αυτής την έκαμε διάσημη μέσα σέ μιά νύκτα. Η Τζέσσον έώρασε την νίκη της μ' ένα λιτό γέμιο κι' δεν παραλίησθηκε. Από τότε έσημειωεν άλληπάληλες επιτυχίες στην σκηνή... Την έποχή εκείνη η Τζέσσον έκανε την πρώτη δοκιμή της στην αδύνη, σά στούντιο της Παραμύθου, της Νέας Ύρκης. Της είπαν ότι δεν είχε τολάντο και φωτογένεια και ότι έπρεπε να λησμονήσ την αδύνη. Εκείνη όμως άπεσώθηκε να γίνη «αστέρι». Έγυρισε την πρώτη άγγλική ταινία της τό 1931, άλλ' η κινηματογραφική φήμη της έσπερωσθησ στις έπιτυχίες. Τό Χόλλυγουντ την έπροσεξε και άρχισαν οι προτάσεις.

SHEILAH GRAHAM

ΠΑΠΡΙΚΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

Ο ύπλιρχος Μίμης Λεμάς άσπρεφε ολόκληρος. Από τ' άσπρε σπούς άμους του, άς τούς έκάνανε ένα άσπρότερο έλας, στό οποίο έστήριζε όλες της έπιτέδες. Άλλωστε δεν είχε και τόσο παρτόλτες έπιτέδες. Όταν περνούσε κάθε θράδυ από τή «Ασφονέλλια» για να καταλήξ η σού Ζωνάρη η άντικρυ, μάντεπε περισσότερο παρά έβλεπε τα γυναικεία μάτια που ήταν καρφωμένα άπάνω του. Και τότε ένιωθε μιά μέση να τόν κυριεύη κι' ήταν σίγουρος πως δεν είχε παρά να κυτάξη μόνον μιάν άποαθήσκη από όλες αυτές τις γυναικείες για να τόν ακολουθήσ. Όταν λοιπόν η καλή του τύχη — έκπροσπονημένη από ένα θείο του που κατέχει άνωτάτη θέσι — τόν έκανε να ύποδύηθί ως μέλος για την έπιτροπή που θ' άπαισσε στην Ούγγαρία για ν' άγοράσκη άλογα για τό στρατό, ο ύπλιρχος Μίμης Λεμάς πήγε να τρέλασθί από τή χαρά του. Θυμήθηκε ότι είχε ίδθ στην κινηματογράφο σχετικά με την χώρα που θα έπισκεπτότανε. Θά θυμότανε κι' ότι είχε διαβάσει γι' αυτήν, άλλ' ο ύπλιρχος Μίμης Λεμάς δεν έσυνήθισε να διαβάσκη. Θεωρούσε τό διάσασμα μιά άποσκόλησι άκατάλληλη για έναν άξιωματικό και μάλιστα τού ίππικού. ΧΧΧ Δέν έβλεπε την ώρα ποτε να τελεώσων ο τελευταίος διαποσώσις και να πάρη τό φύλλον πορείας. Και τις τελευταίες μέρες που έμεινε στην Άθήνα — ήταν κάλοκαρι — τις έπέρασε συντροφίς κάθε μέρα τή προγράμματα του κινηματογράφου στις έφημερίδες, ψάχνοντας να έρη καμμία ταινία που νάχη θέμα την Ούγγαρία. Πρέπει κανείς να ζέρη από πριν τή χώρα που θα έπισκεπθί, διακυολογώτανε στόν έσούτο του. Κι' ήταν βέβαιος πως έξερε τόσο πολύ την Ούγγαρία, στέρε από τόσες ταινίες που είχε ίδθ, ώστε, όταν — έπί τέλους! — μπήκε στό τραίνο κι' άκούσθη τή τό κεφάλι του στό περσόκι τού παραθύρου, άνωροπολίσσε

μ' άνοιχτά μάτια πως έρχόταν η ίδια η θραυνέσκα Γκάλα για να τόν ύποδεχθί και πως τού προσέφερε επάμρικα, ένώ έκανε ολόκληρη ταγγάναν έπαίξε τά πιο παθητικά τών τραγούδια στά περίφημα βιολιά της. ΧΧΧ Όταν έχη κανείς μεγάλα δνεира, έχει και μεγάλες άπογοητεύσεις. Αυτό είναι ένας κανόνας τόσο άπαραστος, ώστε έπρεπε νάχη κανείς την κοφρότητα τού Μίμη Λεμά για να τόν άγνοη και για να τόν άληφά. Μα κι' αυτός στό τέλος τών έκατάλασε. Έγραιόσθηκε μιά έδωδαδία να μείνη στή Βουδαπέστη, ναζί με τ' άλλα μέλη της άποστολής, να τριγυρίσ η καμπαρέ της, να καθήσ η στα κοσμικά κέντρα της, να πάη έκδρομές με τα θεατρικά στό Δουνάβι, ν' άκούσ η τις όρχηστρες τών ταγγάνων και — στό τέλος της έδωδαδίας — να άπολογήσ εις τόν έαυτό του πως όχι μόνο η θραυνέσκα Γκάλα, δεν τόν περιμένε στό σταθμό, αλλά ούτε μιά Ούγγαρέζα κόμηςσα δέν τόν σταμάτησε στό δρόμο της, γοητευμένη από την ωμορφία του. Γι' αυτό, όταν ο άρχηγός της άποστολής τόν είδοποίησε πως άβφευαν τό άλλο πρωί για έ να άγρόκτημα, όπου θ' έζητάν μερικά άλογα, ο Μίμης Λεμάς άνένευσε με άνακούφισι. —Έπί τέλους! σκέφθηκε. Θά τελεώσουμε και μ' αυτή την άγναρσία και θ' άγυρίσουμε στην Άθήνα. Γιατί είχε άργίσει ήδη να άνειροπολή τις κοσμικές συντροφίς όπου θέσασα τίποτα δέν θά τόν έμπόδιζε να διηγήθ — με ύφος πάντοτε έμπιστευτικό — τη μεγάλη του περιπέτεια με μιά θεριόσση Ούγγαρέζα κόμηςσα. ΧΧΧ Τό γήμα τού Καζίμρ Μανού ήταν ένας κάμπος άπέραντος, όπου γάστανε τό μάτι. Τα άρωμασμένα στέγνα κομμάτια στην προνή αόρα, άστραφτοκοσούσαν οι στέγες στις άκρές τού ήλιου κι' άκούσθη από μακρύτες οι κρυσταλλίνες

φώνες τών κοριτσιών που πήγαν να σέ μεγάλες ομάδες, στόν έθρο. Ο Καζίμρ Μανού δέχθηκε τούς άξιωματικούς στή μεγάλη αούλη της έύλλας του, όπου κατέθηκε για να τούς ύποδεχθί. Ήταν ένας ψηλός άντρας, με άδελτικό κορμί, με μεγάλα μουστάκια, μάτια δοκρυμέννα, που φορούσε κιάλα, μπότες κι' ένα άνοιχτό ποικύμιο με άνασκουπωμένα μακία. Οι ύπηρέτες τούς έφεραν άλογα, οι άξιωματικοί κατόλλησθησαν και τόν Καζίμρ Μανού μπροστά ξεκίνησαν για να τριγυρίσουν τό άγρόκτημα. Πέρασαν τόν κάμπο, μπήκανε σ' ένα δασάκι, κι' έκει χωρίσθηκαν σέ μικρές ομάδες. Έγινε λοιπόν έπιθεωρώτες. Άλλ' εκείνη άκρίως η στιγμή οι δύο Ούγγαρέζες άμυθήσαν πως τά χέρια τούς ήταν άρκετά δυνατά για να τόν μπατοίσουνε πρώτα και για τόν σπρίλουν έπειτα άπάνω της θημωνιάς, όπου ο Μίμης Λεμάς θρόθηκε με τό πρόσωπο μέσα στά στέγνα. Άποακρινήθηκαν γελώντας, κι' αυτό τό γέλιο τούς ήσανε πού τόν έπέρασε πιο πολύ. Ώστόσο θεωρούσε τόν έαυτό του εύτυχισμένο, που κανένας από τούς συναδέλφους του δεν ήσανε κοντά για να τόν έη κυλισμένον μέσα στά στέγνα. Άνέθηκε στό άλογο του και γύρισε στή έύλλα... ΧΧΧ Ο Καζίμρ Μανού είχε έτοιμάσει ένα μεγάλο τραπέζι. Την ώρα που έπαίναν τό όρεκτικό τους, ο Μίμης Λεμάς άληγώσσε στούς συναδέλφους του — γαλλικά για να τόν καταλάβουν κι' ο Ούγγρος γατοκμήσων — την πρηνή του περιπέτεια. Ήσαν δύο χαριές θαύμα άμορφίς, έλεγε. Κύριε Μανού, έπρόσθεσε στροφόμενος πρός τόν γαιοκτήμονα, που τόν άκούγε χαμογελώντας κίττα από τή τράσση μουστάκια του, πρέπει να σας συγγνώμη για τις έργατρες σας. Είναι πολύ άολικές, βέβαια, δεν έξρη την άπασα γλώσσα σας, αλλά έπισμαίνε: Όταν είναι νέες κανείς και τό αμία έρώλη, ές κι' έπειτα τό Ούγγαρέζα άμυθήσθη τούς — τόν έαυτούσαν θεωρείται. Ο Μίμης Λεμάς δεν ήξερε πότε να λέει ούγγρεσκά, ένώ τόν άπασα δεν τόν έσπερωσθησ σέ γαλλικά. —Στις γυναικείες πρέπει να μιλά κανείς με χειρονομίες! ήταν η άρχή του. Είναι μια διε-

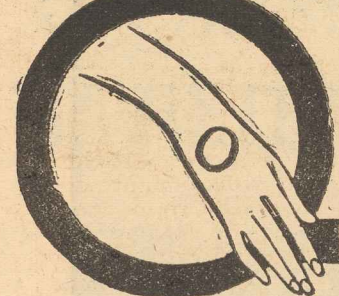
θής γλώσσα, που την καταλαβαίνουν όλες... ΧΧΧ Κάθως άνάμεσά τους, έπλωσε τά χέρια τού άφέλστατα σπούς άμους τών και τούς χαμογέλασε. Έπειτα έσκυψε κι' έφίλησε και τις δύο, τή μιά μετά την άλλη, στά βοβοκόκκινα μάγουλά τους. Έκείνες έγέλασαν μόνο και δεν έδοκίμασαν να φύγουν. Ο Μίμης Λεμάς εξαπαθήθηκε πως ήσανε κατακτητές και ξεσάθηκε δλη την πεποίθησι στόν έαυτό του, που μιά έδωδαδίας διαμονή στην Βουδαπέστη τού την είχε έπικινδυνά κλονίσει... Έγινε λοιπόν έπιθεωρώτες. Άλλ' εκείνη άκρίως η στιγμή οι δύο Ούγγαρέζες άμυθήσαν πως τά χέρια τούς ήταν άρκετά δυνατά για να τόν μπατοίσουνε πρώτα και για τόν σπρίλουν έπειτα άπάνω της θημωνιάς, όπου ο Μίμης Λεμάς θρόθηκε με τό πρόσωπο μέσα στά στέγνα. Άποακρινήθηκαν γελώντας, κι' αυτό τό γέλιο τούς ήσανε πού τόν έπέρασε πιο πολύ. Ώστόσο θεωρούσε τόν έαυτό του εύτυχισμένο, που κανένας από τούς συναδέλφους του δεν ήσανε κοντά για να τόν έη κυλισμένον μέσα στά στέγνα. Άνέθηκε στό άλογο του και γύρισε στή έύλλα... ΧΧΧ Ο Καζίμρ Μανού είχε έτοιμάσει ένα μεγάλο τραπέζι. Την ώρα που έπαίναν τό όρεκτικό τους, ο Μίμης Λεμάς άληγώσσε στούς συναδέλφους του — γαλλικά για να τόν καταλάβουν κι' ο Ούγγρος γατοκμήσων — την πρηνή του περιπέτεια. Ήσαν δύο χαριές θαύμα άμορφίς, έλεγε. Κύριε Μανού, έπρόσθεσε στροφόμενος πρός τόν γαιοκτήμονα, που τόν άκούγε χαμογελώντας κίττα από τή τράσση μουστάκια του, πρέπει να σας συγγνώμη για τις έργατρες σας. Είναι πολύ άολικές, βέβαια, δεν έξρη την άπασα γλώσσα σας, αλλά έπισμαίνε: Όταν είναι νέες κανείς και τό αμία έρώλη, ές κι' έπειτα τό Ούγγαρέζα άμυθήσθη τούς — τόν έαυτούσαν θεωρείται. Ο Μίμης Λεμάς δεν ήξερε πότε να λέει ούγγρεσκά, ένώ τόν άπασα δεν τόν έσπερωσθησ σέ γαλλικά. —Στις γυναικείες πρέπει να μιλά κανείς με χειρονομίες! ήταν η άρχή του. Είναι μια διε-

θη! Θά μου μείνη άλησμονήθη. Οι δύο αυτές κοπέλλες μου χάρισαν τις άρωότερες έρωτικές στιγμές της ζωής μου, θάνασθηκε! Κι' οι δύο μαζί... Κι' ο ύπλιρχος γέλασε, κλείνοντας τό μάτι πονηρά. Άλλά τό γέλιο έπάγωσε στό στόμα του όταν έπρόσεξε πως δύο κοπέλλες που είχανε μπη μέσα στην αίθουσα, χωρίς να τις προσέξη, τόν άκούγαν. Κι' οι δύο αυτές κοπέλλες ήσαν άκρίως άκρίως που είχε άναπαύσει τό προί. Μόνον που τώρα φορούσανε φορέματα της τελευταίας Παρισινής μόδας. —Κύριε, να σας συστήσω τις κόρες μου! είναι ο Καζίμρ Μανού. Οι άξιωματικοί ύποκλήθηκαν και πιο πολύ ο Μίμης Λεμάς, που τού κάκου προσπαθούσε να κρύψη τό θαύ έρωτήμα, που έδόφε τά μάγουλά του. Ο κύριος διηγείται θαυμάσια επί τη μεγαλύτερη δειψομηνία Μανού. Μόνον που έχανσε ένα μικροπεισάδιο, έπρόσθεσε η δεύτερη. Ότι έσπλώθηκε μες στή θημωνιά, άλλά... μόνος του! Κι' οι δύο μαζί γέλασαν τό ίδιο εκείνο κρυσταλλινό γέλιο, που είχε ξανακούσει τό προί. ΧΧΧ Η Ούγγαρία είναι πακρά και τό άγρόκτημα τού Καζίμρ Μανού γάστανε μέσα σ' αυτήν. Ποιάς λοιπόν θα μπορούσε να έμπισθή τόν Μίμη Λεμά να διηγήσ η την Ούγγαρέζα άμυθήσθη τούς — τόν έαυτούσαν θεωρείται. Ο Μίμης Λεμάς δεν ήξερε πότε να λέει ούγγρεσκά, ένώ τόν άπασα δεν τόν έσπερωσθησ σέ γαλλικά. —Στις γυναικείες πρέπει να μιλά κανείς με χειρονομίες! ήταν η άρχή του. Είναι μια διε-

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 76

Ο ΚΙΝΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κατέβηκαν και η κυρία είδε ένα κομμάτι κύριο —τόν κύριο Λεμάρ— να κρατά στα χέρια του οφικότα το κομμάτι από το πανωφόρι.
Η κυρία άρχισε να γελά.
—Μας επιτρέπετε, κυρία μου να οπασώμε την πόρτα;
—Την πόρτα; Επιμένετε; Και γιατί δεν πάτε από την πίσω πόρτα;
—Ευχαρίστη, κυρία μου. Δεν ήξερα ότι υπήρχε μία άλλη πόρτα. Δεσποινίς Τράβις, έχετε την καλωσύνη να κρατήσετε μία στιγμή ε-
δώ; Έλπιζω να την πάω.
—Θα σας δείξω εγώ τον τρόπο, είπε η κυρία, η οποία άρχισε να διασκεδάζει με αυτή την περιπέτεια.
—Απεμακρύνθησαν από την μπροστινή πόρτα του γκαράζ.
Τότε η διορρέντα πλίσαισε στο άνοιγμα και φώναξε:
—Μαρίν! Μαρίν!
—Άλλα δεν έλαβε καμμία απάν-
τησι.

Ηδη όμως ακούστηκαν βήματα μέσα από το γκαράζ. Η νέα ζώνη της την άκουσε του πανωφορίου. Τη στιγμή εκείνη άκουσε να τραβούν το ούρτη. Η πόρτα άνοιξε και το πανωφόρι έπεσε κάτω.
—Μα, αυτό έπρεπε να το περμι-
νετε... Η κλέπτρια άφησε το πανωφόρι κι έφυγε από την πίσω πόρτα... είπε η κυρία της επαύ-
λεως.

Η κυρία τώρα απομακρύνθηκε. Ο Λεμάρ έβρισκε να βρβητά την άποψη του.

Η διορρέντα είχε μείνει μόνη με το πανωφόρι στα χέρια της.
Το πανωφόρι όμως που κρατούσε ήταν ένα μεγάλο δείγμα ένοχης. Επάνω του υπήρχε μία μικρή λω-
ρίδα όπου ήταν γραμμένο το όνομα της ράπτρας. Αν τη ρατούσαν, θα εδύσαν σε ποιόν άδικη το πανω-
φόρι.

Η πρώτη της σκέψη ήταν να δραπέτευσε με το πανωφόρι στο χέρι. Άλλα σκεφτόταν.

—Αν κάνω αυτό το πράγμα εί-
ναι σαν να ομολογώ... και έπομένως θα κεντηθεί το Λεμάρ πάνω να με υποψιάζεται. Άλλα τι κομμάτι που είμαι... Ήδη έχει κάτι το αηλός-
τερο.

Σταφηνόρισε το πανωφόρι, τρά-
βηξε την ετικέτα με το όνομα της ράπτρας και την έκρυψε στον κόρ-
φο της.

Παράτησε τότε το πανωφόρι πάνω στο κομμάτι. Τη στιγμή εκείνη ήρ-
θε ο Λεμάρ.

Μάσπε το πανωφόρι από κάτω, το κτύπησε και φθιούρισε.
—Έθγαλε και την ετικέτα της ράπτρας. Δεν ξαναγύρισε. Είπε μία μεγάλη περικοπή. Δεσποινίς-
του με βρούμε την διορρέντα του πανωφορίου, αφού δεν ξέρουμε ποί φτιάχτηκε... Πάντως θα το πάω στη Διοίκηση. Άρα θα πάω από τον διοικητή. Άλλαν να κάνει μία έρευνα.

—Και στον κήφο δεν εύρηκε τίποτα. Εργάστηκε ο διορρέντα.
—Απολύθηκε. Τίποτα. Η άμμος ή-
ταν στεγνή και τα ίχνη των θημά-
των δεν διακρίνονταν.

Και γυμνάζοντας προς την κυρία του οπίσθου.
—Θα μου επιτρέψετε να επα-
νέλθω.

Ευχαριστών, κύριε, αλλά δεν φαντάζομαι να ξαναγυρίσω εδώ η κλέπτρια, είπε η Ένα καυμένη.

Χαίρετός κι' επείστερε οπίτι της.

Η διορρέντα και ο Λεμάρ με το πανωφόρι στο χέρι απομακρύνθη-
σαν.

Περπατούσαν ο ένας δίπλα στον άλλο σιωπηλά.

Τέλος ο Λεμάρ είπε:
—Δεσποινίς, πρέπει να σας ευχα-
ριστήσω για τη βοήθεια που μου προσέφερατε. Αν δεν έρχοσάστε να μου δείξετε το μέρος που συναντή-
σατε χέος στο πάρκο τη μυστηριώ-
δη άγνωστο, δεν θα είχα την τύχη να τη συναντήσω σήμερα. Καταρω-
θε να διασώσω... Πάντως, κάτι θα έ-
κανα αν αυτό το πανωφόρι...
—Είμαι ευτυχής που σας βοήθη-
σα. Έξ' άλλου σας διαβεβαιώ ότι η ύπαρξή σας με ενθουσίασε... Πάν-
τως έννοιας κάποιοι ολκτο για κεί-
νη τη δυστυχισμένη...
—Ο, δεν χρειάζεται τόσος οι-
κτος, είπε ο Λεμάρ.

Σταμάτησε μία στιγμή κι' έπειτα συνέχισε με φωνή κήπος δια-
κριτή:
—Έχω και κάτι άλλο να σας πω...
—Κάτι που με άνηκε, αλλά το ομολογώ, γιατί ξέχασα να το φέρω...
—Μόνον μέσον να με συγχωρήσετε.
—Τι συμβαίνει, ιατρέ μου;
—Η διορρέντα ήθελε πολύ καλά να έ-
δω τις λέξεις ο γκαράζ. Σίκα-
σε το δώριό της μέσα και τον κτύ-
πησε.

—Ε, λοιπόν, ξέω τι μου συμ-
βαίνει, τις είπα δίχως να την συμ-
λάβω. Στο σπίτι σας, από δύο ώ-
ρες, τη στιγμή που ο Γαλιανέζος ή-
παρτε, σας ήβλε και σας έφερε
έξω το τσακισμένο κομμάτι...
—Λοιπόν;
—Λοιπόν... Δεσποινίς, μου υπό-
-

σκέφθε ότι θα είκοθε έπικλής μαζί μου; Ε, λοιπόν, ξέρετε τι φαντά-
ζομαι; Ο φανταστικός ότι η κυρία με-
τα το βέλο... ήταν...
—Ποιος λοιπόν;
—Ήταν... Σείε! φθιούρισε ο Λε-
μάρ να κατέβει στο κεφάλι ντρο-
πισμένος.

Η διορρέντα άρχισε να γελά.
—Οχι, όχι, μη γελάτε, σας πα-
ρακαλώ! Ήταν μία τρελή ιδέα που είχα για μία στιγμή. Χέος, μόλις σας είδα στο πάρκο, υποψίαστηκα, σήμα-
ρα όμως ήμουν βέβαιος.

—Βέβαιος;
—Ναι, συγχωρήστε με, βέβαιος. Όλα βοηθούσαν να είναι εναντίον σας... Θα το παραδεχόμην και μόνι-
ος. Ακόμα και οι ελπίσεις σας ήσαν τόσο φανερές, τόσο άοριστε. Ήσ-
αντε τόσο πολύ φερμηνή! Μοιάζα-
τε με πραγματική ένοχο!

—Κι' έτσι... είπε η νέα, για μία στιγμή ένοιωσα ότι η διορρέντα Τράβις ήταν μία κλέπτρια; Ε, λοι-
πόν, ιατρέ Λεμάρ, τέτοιο πράγμα δεν το φαντάζομαι ποτέ ότι θα σκεπτόσαστε. Εκ μέρους σας εί-
νε μία έλλειψή παρατηρητικότη-
τος! Έγώ μία κλέπτρια! Άλλα επί-
τέλους, γιατί; Για ποιά συμφέρον;
—Ενέλεσα πρόσωπος. Το πράγ-
μα με μου φάνηκε τόσο άστειο, ό-
λα τόσο το σκεπτόμην...

Ο Λεμάρ έγινε κατακόκκινος.
—Δεσποινίς, σας άρεζαμ, ότι δεν το ήθελα διόλου. Είπε το έ-
πάγγελμά μου που με σπρώχνει ο-
τομάτως να κάνω υποθέσεις.

—Το επάγγελμά μου να ντετέκτιβ;
εργάτης η διορρέντα.
—Οχι! Το επάγγελμά μου το ια-
τρέου. Οι ένοχοι ενεργούν ασήμα-
τα προς τα εμπρός. Επηρεάζονται τους. Ή-
πράξι όμως αυτή άνηκε ο' έναν φυκοπαθί... ο' έναν άρρωστο.

Επικολούθησε μία στιγμή σιω-
πής.
Η διορρέντα έρίρησε.

Σαφνικά την έπιασε μία ακατά-
σχετη επιθυμία να τα ήθελα, να έ-
ξοικονομή. Να μου μυστηρήσει το πάντα ο' αυτόν τον άνθρωπο που τις ένέπνεε εμπιστοσύνη και για τον οποίο έννοιε μία ιδιαίτερη συμπάθεια.

—Θέλω να η:
—Ε, λοιπόν, ναί! Έγώ είμαι ε-
κείνη η άρρωστη! Πιαντέστε με!

—Συγχωρήστε με, είπε ο Λεμάρ.
—Ήμουν τρελός! Δεν έπρεπε κάν-
ω να το κεφάλι. Τώρα έδω-
κα κείνη τη τρελή άποψη ο-
κεφί από το μυαλό μου.
—Θα θέλατε ίσως καμ-
μία απτή απόδειξη για να πε-
ντήτε...

—Σας παρακαλώ... Μη με πειράξετε. Αί! Αν έννυρίζετε τη δυστυχία που άμυστη; Δεν κατα-
λοβαίνω... είπε η νέα.

—Ναί, γιατί νοιώθω για σας μία μεγάλη συμπά-
θεια και ένα βαθύ θα-
μισμό, δεσποινίς, είπε ο Μάξ με φωνή γεμάτη από ο-
υγκνιστή. Ότι κι αν ή-
ταν εκείνη η κλέπτρια, της χρωστά μία μεγάλη ένγνωμοσύνη, διότι ε-
ξ' άλλου, έπρεπε να πε-
πελευθερώσει από την τρομερή ιδέα που τόλμησε να κ-
νώ για σας. Θέ-
λετε να με συγχω-
ρήσετε.

Η διορρέντα τον έκτύπησε. Πρώ άδινον από γκαράζ είχε βυθιστεί μαζί του για την επιθυμία του. Τώρα τον ντρεπτόταν που τον κορόιβεσε έτσι. Ταυ-
τοχρόνως κάποια αίσθημα άπαισιόλητης μέσα της που την άναυχόισε.

—Θα με συγχωρήσετε; έπανάλαβε ο Λεμάρ, τρέ-
μοντας.

—Έκείνη του χαμενέλα-
σε και του προσέφερε το χέρι της.

Ναί, είπε με γλυκεία και άπολό φωνή, σας συ-
χωρώ.

Ο Λεμάρ έπιασε το λε-
ντό και τρυφερά έκείνη γελά-
σε. Τότε τον έκανε να τρε-
μούσει. Την ίδια όμως στιγμή τα μάτια του συ-
ντηνιζόταν με τη διορρέντα.

—Είμαι να-
έτσι για μία στιγμή. Ε-
πειτα η διορρέντα, κοκκι-
νίζοντας λιγάκι, άπέσυρε το χέρι της.

Σκεδόν άμέσως έκρη-
σαν. Η νέα έπήνε στο σπίτι της. Ο Λεμάρ κα-
ταβύβησε στο γραφείο της διορρέντας.

—Ήταν πολύ σκεπτική. Τη σκέψη του όμως δεν άπασχολούσε ούτε η κλέ-
φτρα, ούτε ο Κόκκινος Κύκλος.

Συνάλαβε με ευχαρί-
στησι το γλυκό της προ-
σώπι, τα άρσος της μά-
τις, το μολύδι της μά-
στρας. Ένοιωσε τη γλυ-
κύτητα της φωνής γ' ά-
ντρα άκόμα στ' αυτή του,

το άπολό της το χεράκι στα χέρια του.
Χαμογέλασε, άνασώκωσε τους ώ-
μους και φθιούρισε.

—Οί άσφαλώς τρελλάθηκαν! Τι χιμαρικά πράγματα κάθομαι και φαντάζομαι. Τι είμαι! Ένας γιο-
ρταδόρας, δίχως περιουσία, έννι-
έκειναι...

Εκούντοσε το κεφάλι του και άρ-
χιος να ξαναοκέπτεται την ύπνθεσι που τον άπασχολούσε την ύπνθεσι.

Μπήκε στο γραφείο του διοικητού της άστυνομίας, Ράντολφ Άλλεν. Άτάραχος τον έδεχθη. Του πρό-
τεινε το χέρι και του το έφωψε.

Έδωσε μερικές διαταγές ο' ένα νεαρό γραμματέα του.

Όταν ο γραμματέας έφυγε, ο Λεμάρ του διηγήθη τα διατρέχοντα.

Το μόνο που μού άπαινε από την περιπέτεια είναι αυτό το πανω-
φόρι. Πιθανόντα η άνακαλύψιμη τη ράφτρα και άπ' αυτήν, την πε-
λάτσια, έπλησθη την κυρία με το βέλο.

Ο Άλλεν έζήτησε τώρα καλά το πανωφόρι.

—Είπε Λερωμένο, έχει λίγη και λεία. Ίσως να προέρχονται από το σούρσιμο κάμης στο γκαράζ. Πάντως από αύριο θα φροντισουμε. Όλα τα μαγαζιά κλείνουν σε μία ώρα.

Χτύπησε το κουδούνι.
Μπήκε ένας αστυφύλας και διέ-
ταξε:

Πάρτε αυτό το πανωφόρι, κλεί-
στε το στο τυπολίκι και να μου το δώσετε αύριο το πρωί. Ειδοποιή-
στε τους υπαυτονόμους να βρίσκον-
ται άλοι εδώ. Έχω να τους δώσω διαταγές.

Ο άστυφύλας έφυγε μαζί με το πανωφόρι.

—Πράγματι μ' αυτό το πανωφόρι θα βρούμε τα ίχνη, είπεν ο Άλ-
λεν. Νομίζω ότι αυτή τη φορά κρα-
τούμε καλά το νήμα...

—Θα δεινιστείτε από λίσχη άπό-
ψης! Ένα θα περάσω άργότερα.

—Ναί... έλπιζω, αν δεν μ' έμπα-
λωση η δουλειά.

Εσώρισε τα χέρια και χάρισαν.

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΕΝΑΣ ΒΟΥΝΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

Κι' ενώ ο Μάξ Λεμάρ, αφού άρ-
χιε το διορρέντα στο κατώφλι του οπίσθιου της, άπεμακρύνετο για να

πάρ στην άστυνομία, η νέα έμεινε άκίνητη μέσα στον κήφο.

Παρηκολούθησε έν πρώτος με το βλέμμα άκίνητος που έφευγε και το χερίλ της έδειχνε κάποιο πικρό χαμόγελο.

Σαφνικά όμως οι ιδέες της διορρέντας ήσαν να κατευθύνει. Ε-
ρίρησε σαν να ήνθε μέσα από ένα όνειρο το οποίο είχε όπ με μάτια άνοιχτά.

Τώρα άπότομα στο σωφέρ, ο ά-
ποιος έδωγαν τις υπηρέσιες.

Κάτι του φθιούρισε και ο σωφέρ έτρεξε προς το γκαράζ.

—Επειτα, καθώς είδε το Γιάμα στον κήφο, η διορρέντα του έκανε νόημα να πλίσαιση και του έδωσε ώριμένες διαταγές.

Ο Γιάμα μπήκε στο σπίτι κι' έ-
πειτ' από λίγο επείστερε κι' έφερε την τσαντούλα της διορρέντας.

Αυο λεπτά άργότερα ο σωφέρ έ-
βηκε από το γκαράζ με το αυτο-
κίνητο.

Η διορρέντα ανέθηκε μόνη, δια-
στικά.

Το αυτοκίνητο διέτρεξε όλοτα-
χός ένν μέρος της πόλεως και τέ-
λος σταμάτησε. Η διορρέντα άγί-
ρισε με τρόπο και κτύπησε πίσω ά-
πό το παραθύρακι.

Από κεί η πέδλησε, δίχως να τη δούν, σε άπότομα πενήντα περι-
που βημάτων την είσοδο ενός σπι-
τιού.

Ήταν το γραφείο της Δημοσι-
ας.

Δεν περίμενε και πολύ. "Επειτ' από λίγο είδε τον Μάξ Λεμάρ να έρχεται προς την άστυνομία, βα-
στώντας στο μπράτσο του το μαύ-
ρο πανωφόρι.

Πέρισε ένα τέταρτο. Η διορρέν-
τα, πάντοτε από το παρατηρητι-
ρίο της είδε και πάλι τον Λεμάρ να βγαίνει. Αυτή τη φορά δεν βα-
στούσε το πανωφόρι.

Τον είδε να άπομακρύνεται δια-
στικά.

Τότε η διορρέντα έδωσε μία νέα διαταγή στο σωφέρ της.

Το αυτοκίνητο σε λίγο βρισκόταν σε μία άλλη όκη της πόλεως.

Στάθηκε μπροστά ο' ένα μεγάλο κατόστημα άνδρικών φορεμάτων.

Η νέα κατέθηκε και μπήκε στο κατόστημα με άόρρος.

Ήταν η ώρα που θα έκλεινε το κατόστημα και μερικοί υπάλληλοι έ-
μάζευαν τα έμπορεύματα και τα το-
ποθετούσαν στη θέσι τους.

Πάντως, καθώς είδαν να μπαίνει μία κομψή και ώρια δεσποινίς, έ-
νας υπάλληλος πετάχθηκε με χόρι και πλίσαισε τη νέα.

—Θα ήθελα ένα κοστούμι κι' ένα πανωφόρι για τον άδελφό μου, είπε η διορρέντα.

—Πολύ ευχαρίστη, δεσποινίς. Ευσεπτήθητε να με ακολουθή-
σετε.

Ο άδελφός μου, συνέχισε η διορρέντα, έχει περίπου το αναστή-
μα μου και την κορμοστασία μου. Δυστυχώς είχε άρρωστος από διεφ-
θι...

Ο υπάλληλος έκανε ένα πηδήμα προς το όπισθ.

Μη φοβόσθε τίποτα! παρητή-
ρησαν ήρεμη η διορρέντα. Καθ' ό-

—Οχι, όχι, μη φοβάσθε τίποτα, την έθγαλα εγώ την ετικέτα. Ο' σαν άφρα από το πανωφόρι... Ε, λοιπόν, σού το άπομακρύνει ότι θα το κανονίω να μη τους χρησιμοποι-
εέ τίποτα.

Σκηκίωσε, άναψε το φός και άρ-
χιος να ντυνείται για το δείπνο.

—Κι' όλα αυτά, είπε έπειτα από λίγο η διορρέντα, εξ' αιτίας εκείνου του ήλιου του Γιάμα.

Πάντοτε θέλει να δείχνει περισσότερο ήλιο άπ' όπ πρέπει. Τι άνάγκη ήταν να μου δώση μπροστά στον Λεμάρ το κατόστημό έκείνο χαρτάκι;

—Τον κανόνισα εγώ, φθιούρισε η Μαρίν, όταν έφερε γ' άντικαταστή-
ση το άπομακρύνετο βάσι μ' ένα το καινούριο. Τον άρραξε από το ού-
τι και τον έπιασα έξω από την πόρτα. Άλλά, έξω μου, τι μορφο-
σμό μου έκανε το πρόσωπό σου! Άυο κτυπήματα στην πόρτα άκού-
στηκαν.

Η κυρία έρωτά αν η δεσποινίς είχε έτοιμη για το δείπνο, άκούστη-
κε η φωνή του Γιάμα απέξω.

—Ναί, ναι, πέστε στην κυρία ότι θα κατέβω άμέσως, άπάντησε η διορρέντα.

Και πράγματι ήταν έτοιμη. "Επι-
λπσε τη Μαρίν και κατέθηκε.

Καθ' όλο το πρώτο μέρος του δεί-
πνου η διορρέντα είχε μία θουσι-
στή ευθυμία, κατόπιν όμως το πρέ-
σινά της έπαυσε σιγά-σιγά μία πε-
ριεργη έκφρασι.

Σαφνικά το μάτι της άντικρινον-
το. Εξ' όλης της χέρι. Ερίρησε κι' έ-
τράβηξε το χέρι της για να το κρύψι.

Πάνω στο λείο, ώραίο χεράκι, παραιοσύστηκε ένας κόκκινος κύ-
κλος.

Χλωμόσε, αλλά ανέλαβε άμέσως την ψυχραιμία της. Έκείνο που εί-
χε άποφασίσει να κάνει θα έκανε.

—Ναί, είσαι καλά, άπάντησε μου; έώφανε άνήσυχη η κυρία Τράβις.

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το ίδιο συνέθη και με τον

Το Φίλημα

Συνπουν το πουλάκι κι' εύθως κελαϊδούνε, ζιτιώνες να δρούνε φίλι έρωτικό.

Τα δένδρα και τ' άνηθ κι' έκείνα άναπιώνται λυγίζοντα, φιλιώνται, φιλι μανικό.

Και ζέφυροι κι' αύρες γλυκά άγκαλιασμένα, πετούν χορτασμένα κι' αυτά από φίλι.

Εγώ μόνος είμαι, γ' άνίσκος τολμώω έσέ να φιλήσω έκάλασ' η γή!

Α. Μ.

Α. Μ.

Α. Μ.

Α. Μ.

Α. Μ.

Α. Μ.

Α. Μ.

Α. Μ.

Α. Μ.

Κηφισιά

«Αν υπάρχει ένας τόπος, όπου μπορεί κανείς να κινήσει τη «μεγάλη ζωή» και να ζήσει τη «μεγάλη περιπέτεια» — όπως τα ένοιε η άριστοκρατία κι' ο καλός κόσμος, — αυτός χωρίς αμφιβολία είναι το Λουτράκι, κι' η Κηφισιά.

Με διαφορετική ζωή και τρόπους καθένα, είναι δημιουργημέ-

Η Κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΑΚΗ

(Πορτοφόρι του διαση-
μου Αυστριακού ζωγρά-
φου Κ. 'Ιουλίου Κόρνι)

να να παίζουν το ρόλο ενός Μόντε Κάρλο, ενός Παρισίου, μιας Ριέρας, ενός Μπαρρι, και να κρατούν σε διαρκή άγνοια τους επισκέπτες των. Η ζωή στους δύο αυτούς τόπους, δεν είναι χαμηλή, δεν είναι εύκολη ή τυχερή: τα πάντα εκεί είναι σκηνοθετημένα σαν μία τα- νία κινηματογραφική, που για να φτάσει όπως θα δοθεί στο φως, έχει καί' επανάληψη πέ- σει στα μάτια των τύπων σ' έ- πανελημμένους πρόβες.

Και για μέν το Λουτράκι θα μιλήσουμε σύντομα, εκτενώς σ' ένα προσεχές τεύχος μας. Τά- ρα, θέμα μας, η Κηφισιά.

XXX

Δεν υπάρχει κανένας που να μην την ξέρει. Άλλωστε η ζωή της παύει, και τη ζή βασιλι- κά, χωρίς να νοιάζεται για τί- ποτε. Σ' αυτό άλλωστε τε φαίνε- κάπως κι' ο θαυμαστός της που της την προσφέρει όπως τη θέ- λει.

Ξαπλώνει την ύπαρξή της, ά- πό και πού το λεωφορείο ή το πολυτελές ιδιωτικό αυτοκίνητο θ' αφήσει και τα τελευταία σπι- τιά του ρωγικού 'Αμαρουσίου με τις εξασθενημένες πνοές των άρριστημένων, — για να στρί- νει την πλατιά κορδέλα του δρόμου, ανεβαίνοντας προς την περιοχή της, που την ξεχωρίζει αμέσως — αμέσως από την πυ- κνή της θλάστης και τις μυρι- μένες βροσιές που σκορπεί.

Σε ύποθετοι από δω κι' ά- πό και πανούφια δέντρα, γέρι- κα και κουρασμένα απ' την ίδια μονότονη ζωή που είναι υποχρε- ωμένα να κάμουν χρόνια τά- ρα, καθλωμένα στη θέσι τους σαν λακέδες της άριστοκρατίας.

Ένα κύμα αέρος βροσιμένου και γεμάτο από μυριάδες περι- βολικές αράχνες να περάσει μέ- σα από τα κλαδιά τους για να σε χαϊδέψει. Και παραπέρα, ό- πως προχωρώντας πλησιάζει τα πρώτα σπιτία, τις πρώτες ιδιω- τικές έλλιας με τη μοναξιά και την έσωτρία κλειστή τους ζωή, — αυτά χέρι-χέρι χωρίς να το καταλάβεις θα σε φέρουν στην πλατεία. Η σάλα, να πούμε, της Κηφισιάς. Και κατεβαί- νεις.

Μπροστά σου τώρα απλώνε- ται η Κηφισιά: ο γέριος κι' ο σιανός πλάτανος που ύπεται τόσες και τόσες μεταβολές απ' τις εποχές και τους ανθρώπους των θα σε χαϊρεύει πρώτος με τον τρόπο του, καλοσυριζώντας σε. Έπειτα, αφού συνέλθεις και το βλέμμα σου χορτάσει το άπλο- το ποίετο, το διακοσμημένο σκαλωμένο, το διακοσμημένο σκαλωμένο, το διακοσμημένο από τη θελκτική όμορφη του άφθονα σκορπισμένου πράσινου

— θα σε πάρει ένα παλιό άμάκι (ή κι' ένα ταξί) για να σε φέρει παραγόντας σε μέσα από πομ- πάλια δέντρα πλατανίων και λευκών που στο ύψος των τα κλαδιά των άγκαλιάζονται σε στοές, σε λιγότερα από 10 λε- πτά στην κυρία Κηφισιά, με την έντονη ζωή και τη μεγα- λή δράση, στο Κεφαλάρι.

Και να τώρα οι μεγάλοι δρό- μοι! οι μεγάλοι δρόμοι που τέ- μνουν την περιοχή της ζωής και την περιοχή που κατέχει η Κη- φισιά άπαντα στο χάρτη του νομού της 'Αττικοβοιωτίας.

XXX

Το Κεφαλάρι — είτε γιατί έ- χει τέτοιο όνομα, είτε γιατί εί- ναι κι' η πραγματικότητα — αποτε- λει την κεφαλή και τα ήνια της Κηφισιάς ολοκληρώ.

Είναι το κέντρο όλης της με- γάλης ζωής, όλης της κοσμικής κινήσεως, που συνήθισε να ζή- το άριστοκρατικό πρόσωπο άφ- θου έπισημοποιήθηκε ως καλο-

Ανις ΕΡΖΗ ΝΤΕ ΣΑΜΠΕΡ

(Σκίτσο του ζω-
γράφου 'Ι. Κόρνι)

καινή διαμονή του μεγάλου κόσμου.

Στην έκτασι του ύψανους της όγκους των τα μεγάλα άριστο- κρατικά «πάλας» που στεγά- ζουν τις ξεχωριστές φυσιγνω- μίες του πλούτου, της διπλω- ματίας, της ξεγονισσίας — και τον όραόκοσμο που θαυμάζει κανείς, βλέποντας να τον άνα- φέρουν καθημερινά οι «κοσμι- κές στήλες» περιόχων και έρη- μισίων. Τα μεγάλα σπείρα που δώδεκα αναδύονται μέσα απ' τις πλαγιές κι' απ' τα πλατώμα- τα, κυκλωμένα από πεύκα, έλα- τας κι' άλλα καταπληκτικά θλα- στήσεως δέντρα και τυλιγμένοι στους τοίχους των οι αναρχό- μενοι κισοί, θυμίζουν τους με- σαιωνικούς πυργούς των κομη- τών και των δουκών, που μάς έτρεφαν χρόνια τώρα τα ξενικές προσεχσεως μυθιοτηρήματα, τους γεμάτους ποίρη, όμορφη, μυστήριο κι' έλκυστικότητα.

XXX

Το «Πεντελικό» είναι η πιο βαρειά μορφή της μεγάλης ά- ριστοκρατίας. Τα άπέραντα του σαλόνια έστέγασαν και φιλοέ- ησαν περαστικούς ή και μονι- χους, τους σπουδαιότερους πα- ραγόντας της κοινωνικής και διανοητικής μας ζωής της τε- λευταίας δεκαετίας.

Μπροστά στην μεγαλοπρεπή εισόδο του, και πλάι, άριστερά, σ' έναν άνοιχο χώρο που έχει ξε- κλιπές για το στάσιμο των άυ- τοκινήτων, δεκάδες τούτων, το- ποθετημένα στη γραμμή με τους φορεμένους σωφύ των, περιμέ- νουν τους κυρίους των, όρες τώρα. Απ' το βάθος του έντο- νου ήχοι μουσικής κυλούν ως τ' αυτιά μας. Είναι Σαββατοβράδυ ή μέρα που το μεγάλο αυτό και μοναδικό πάλας δίνει την τα- χυτή έδδομαδία χορευτική του συγκέντρωσι, την κατά- μεστη από τον έκλεκτοτερο κό- σμο.

Στους διαδρόμους πηγαίνον- ται τα γκαρόνια δισαιτικά, φορεμένα έπίσημα, με μοναδική αούτηρότητα και τάξι, φορτω- μένα από τις παραγγελίες. Στις μεγάλες έσωτερικές σάλες, οι ήλικιωμένοι κύριοι κι' οι κυρίες άνεδοκατέβαιναν για δουλειές των, ή για να πάνε να καταλά- δουν το άγκαζαρισμένο τραπέ- ζακι τους. Στον κήπο τα νεαρά ζευγάρια περπατούν, έπωφελό- μενα του διαλείμματος της μου- σικής και γέρνουν οι μέρ προς τους δέ, για να τους συμπλη- ρώσουν ό,τι είχαν άρχισει στην ώρα του χορού. Άπάνω στις βεράντες και στις ταράτσες, που ο θραδινός άνεμος χαϊδεύει αλόδωσος και άρωματικά μεθυσ- τικός, άλλα εύχαισμένα ζευ- γάρια άνατάλασσον ό,τι τους φέρει στα χείλη ή στυγμή και η σκέψις, ενώ όσοι τους σπρώχνει από μέσα τους ή δίψη της με- γάλης περιπέτειας, όρθιοι, πλάι στο κάθισμά τους, ή στον έξω- στη, ρίχνουν τα βέλη των μα- τιών τους στο... καταδικασμένο άντικείμενο, στο εόδατο ση- μείο που μελετάται ή πολιορ- κία.

Οι ρυθμοί του ταγκό λικνίζουν μεθυστικά τα όλόδωρα γυναι- κεία λουλούδια που παραδοχά- νουν στην άγκαλιά του καθολέ- ρου των φέρονται σαν πομπό- λα κι' ως «έπί πτερόν» άνέ- μων. Και τι δεν έχουν να πούν αυτές τις στιγμές μερικοί. «Ό- σοι κάτω από την έπιτήρησι της μαμας δυσκολεύονται να έκ- φράσουν στην έκλεκτή και άγα- πημένη τους όσα αισθάνονται κατάδωχα στη ψυχή τους για την όμορφη ζωή όσα ό πόθος τους, τους άνεβάσει ως το λα- ρύγγι και τους πύγξει ή ντρο- πή, ή άλλα αίσια» όσα ή τυγο- διοκτική τους ζωή τους έμαζε να έχουν πρόχειρα στα χείλη.

Η Βιεννέζα καθηνότι Ka TIANTE NTE BANTIA

Στις όμοιες κατηγορίες των άνδρών άνήκουν θέσια κι' οι γυναίκες. Γιατί μόνον να νομι- ζώμε ότι οι άνδρες είναι τέτοιοι; ...Και οι γύροι συνεχίζονται. Οι στροβίλισμοί φέρνουν τα ζευ- γάρια έξω τόπου και χρόνου, μακριά από την πραγματικό- τητα. Μια μέθη άνειρου απλώ- νει την άχνη της γύρω τους και τους κλείνει, τους κάνει δεστώ- τες. Δεστώτες μίας άλλης ζω- ής, που συνεχίζεται κάθε τόσο και τη ζούν έντονα και δυνατά. Πόσα άντρια όταν άρχιζή και τι κλάματα στο τέλος της!...

XXX

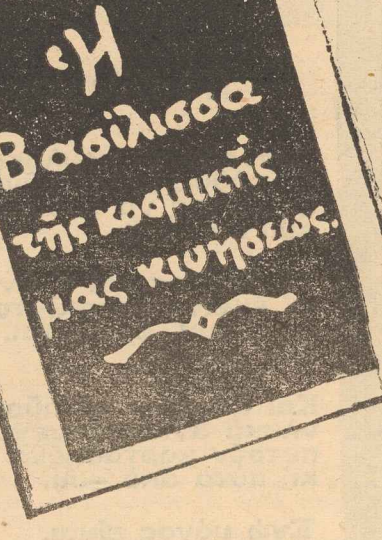
Δύο μετά τα μεσάνυχτα περί- που. Ο άραικόσμος και οι κοιμώ- μενοι συνοδοί του, είτε σύζυ- γοι, είτε φίλοι, είτε γιόρτι- οί, είτε έραστές σιγα-σιγά έ- χουν άδειάσει τις σάλες, τις αί- θουσες και τις ταράτσες του «Πεντελικού». Το ξενοδοχείο της άυτησθενής ζωής του: της άσπυροκέντρωσής! Τα γκαρ- σόνια άσφολούνται να μαζεφούν τα λάφυρα της μεγάλης μάχης και να διορθώσουν τις κατώστρε

φες. Οι καθυστερημέ- νοι, κανίζουν ακό- μα στις θέσεις τους ή έτοιμάζονται να φύγουν. Οι ένοικοι του που σκορπίστηκαν τώ ρα στα πολυτελή των δι- αμερίσματα, έτοιμά- ζονται για τον ύπνο. Και ό θεατής από μα- κρυά βλέπει την περί- εργη όψη που παρου- σιάζουν αυτήν την ώ- ρα όλα τα ξενοδοχεία — πλημμυρισμένα στο φως παράθυρα, όρθά- νοιχτα μέσ στη νύχτα, που θυμίζουν περισσότερο μεγα- λοπρεπή θαλάσσιο κολλασό ό- πως κατέδραση τη νύχτα με κα- τάρματα τα φινιστρίνια στις κα- μπίνες του...

XXX

Τη μεγάλη ζωή της Κηφισ- σιάς με τις περιπέτειες και την έντονη της δράση τη δημιουρ- γούν 5 ή 6 το πολύ κοσμικά ξε- νοδοχεία, στους κόλπους των ό- ποιων ζούν όλο το καλοκαίρινο διάστημα οι παραθερίζοντες σ' αυτήν θαυλή του πλούτου, οι περαστικοί έξνοι που έρχονται για ένα διάστημα να χαρούν τις όμορφιές και τη φθηνία του τό- που μας, οι Έλληνες της Αιγύ- που, και οι άπογευματινοί φί- λοι που προσεγγίζουν αυτού, που κατορθώνουν, ενώ κατοικούν στην Άθήνα, ή, κάτω κοντά έ- δω, ν' άνεβαίνουν ως εκεί για να ξεκουράσουν την πληγή τους.

Και ποιος δεν τα ξέρει; Κε- φαλή και κορωνίς όλων, το «Πεντελικό» αυτός ό πολυτελέ- στατος κολλασός με τις μοναδι- κές του ταράτσες, τους κήπους του, την εύλαρία και τη γλυδί- του (άνάμεσα στους έπισημους ένοίκους του οι ύπουργοί 'Ε- ξωτερικών και Στρατιωτικών με τις γυναίκες τους, ο πρεσβε- υτής της Γιουγκοσλαβίας και ή Κ. Κρίστις, έμποροι, βιομήχα- νη, χρηματιστάι, στρατιωτικοί, Αιγύπτιοι, κ. ά.). Το «Σέσιλ» με την ξεχωριστή του πελατεία και τον άπόλυτο έλεκτο και ξεχωριστό του άραικόσμο, που αρχίζει από την Κ. Έλλη Ζα- λουκίστα και τους κ. Άρλόστη, Λαζαρίμου, Μηταράκη, Βότση, Ρετσίνα, Σαγιά, Τσοκαλά, Ράλλη — και τελειώνει (πρό- πος του λέγειν για να μην πού- με... απ' έδω, άρξασθαι) στην Κ. Δήμα. Το «Πάλλας» που με την κομψότητα και τα καταπληκτι- κα του σύγχρονα κομφορ εινε εκείνο που έλειπε από την Κη- φισιά! ό «Όλυμπος» που πλάι στο «Σέσιλ» αναγεννιζέται μ'

έπικίνδυνο τρόπο τα γεγονικά του ξενοδοχεία του «Απέρη» που περνά αυτόν τον χρόνο την ήσυχη ζωή των αναρροούντων, και τ' «Σεμίραμ», τα «Θεοένεα» και τ' άλλα, που άνήκουν στη δεύτερη και τρίτη κατηγορία, κι' είναι καθαρώς «όικογενεια- κά» και ήσυχας.

Έκ τούτων το «Πεντελικό» κάθε Σάββατο δίνει τα περίφη- μα χορευτικά δείπνα του, που συγκεντρώνουν τον πιο κομψό κι' αείδαλο άραικόσμο 'Αθη- νών, Πειραιώς και Κηφισιάς, το «Σέσιλ» κατά Πέμπτη το έ- διο. Υπερπληρείς οι βεράντες του κι' οι αίθουσες του χορού του. Και του «Απέρη», κάθε Τε- τάρτη.

Χάρη σ' αυτά της τα ξενο- δοχεία και σ' όσας δεξιότητες τους ή Κηφισιά έγινε το μοναδικό, μπορεί να πη κανείς, έξοχικό κέντρο της άριστοκρατίας μας.

Τις ήμέρες των δεξιόσεων των ξενοδοχείων αυτών βλέπει κανείς σειρά μόντερνων αερο- δυναμικών αούτηκινών να κα- ταβαίνουν και ν' άδειάζουν τον άραικόσμο της πρωτεύουσας και τους κομψοτεμένους κυρί- ους.

Μέσα στις αίθουσές τους, στις βεράντες, στους κήπους, ένας κόσμος δολόκληρος, ξένος, προς τα παρασκήνια της ζωής και τις δυσκολίες της έπίδω- σης, έγγονστα και με άμυλλα προς το διπλανό του, πώς να την γλεντήσει και πιο καλύτερα, ζυγνώντας μέσα του φυσικά και τεχνικά, όλα τα μέσα...

Εινε τόσο χαροδύνη ή ζωή όταν ξέρη και μπορή κανείς να τη ζήσει...

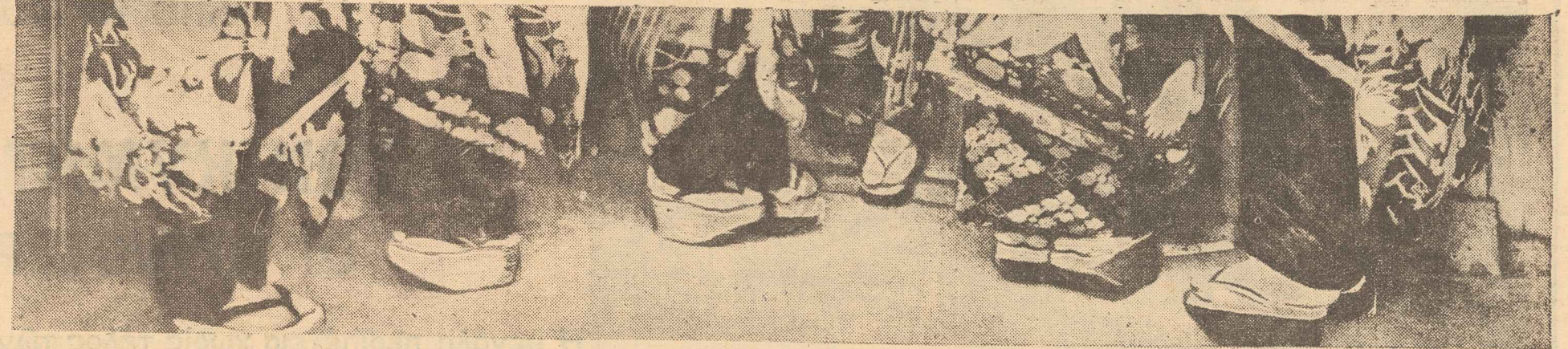
ΜΑΡΙΟΣ ΒΑ'ΤΑΝΟΣ

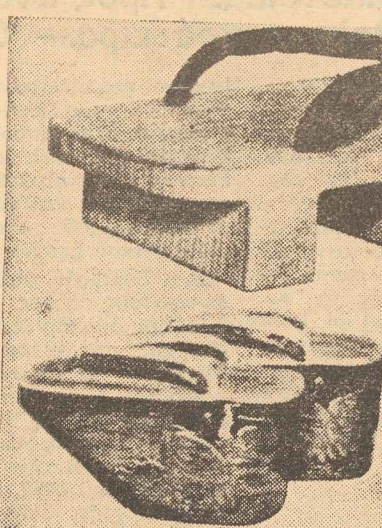
Η ΖΑΛΟΚΡΕΣΤΑ

(Πινάκ του καθηνότου Π. Μαθιο-
πούλου — φωτογραφία Σανθάκι)

Μ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥ, ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ

ΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ ΒΑΔΙΖΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Λέγουν: Δεν είναι ξεκινί-
δυνο που περπατούν πάνω σε
τέτοια τσόκαρα;
Διόλου, άναπητές μου άνα-
γνώστρες!

Οι Γιαπωνέζες έχουν συνήθι-
σει να περπατούν γρήγορα και

εύκινητα πάνω
σ' αυτά τα ζυ-
λαράκια, τα ό-
για σπριζούν
το ποδαράκι
τους μονάχα
με ένα λεπτό
λουρί.

Οι Γιαπωνέ-
ζες δεν θέλουν
να στενωρή-
νουν το πόδι, δεν φορούν παπού-
τσι πέτινο, δεν δένουν κάλτσα.

Τα μόνα ύποδημάτά τους εί-
ναι τα σανδάλια, τα τσόκαρα,
οι γάβιες παντοφλίτσες.

Την Κυριακή, τις γιορτές,
έχουν ένα είδικό ύποδημα. Δι-
λαδή πέτινα λουριά συνδε-
σμένα είναι τριγύρω από το πό-
δι μέχρι τον αστράγαλο, που
έμφανίζουν κομψό το γυναικείο
ποδαράκι.

Οι άριστοκρατίσες του Τό-
κιο έπιμελούνται πάρα πολύ τα
ύποδημάτα των. Βερνικάνουν
όλο το έξωτερικό ή το ντύσιον
με μια κορδέλλα όμοια στο χρώ-
μα με το φόρεμά τους.

Τα «τσόκαρα» αυτά που φο-
ρούν συνήθως οι Γιαπωνέζες
και τα όποια στη γλώσσα τους
λέγονται «τζέζα» συνήθως είναι
μονοκόμματα. Διλαδή άποτε-
λούνται από ένα κομμάτι έζυλο
σκαλισμένο.

Σκάβεται από κάτω και μέ-
νουν δύο «χά» δηλαδή δύο δόν-
τια.

Εινε περίεργα θέσια, πολύ
περίεργα αυτό το είδος των ύ-
ποδημάτων.

Έχουν το χαρακτηριστικό
τους κρότο στο περπάτημα, και
δίνουν μια ρυθμική ήχώ, μια
μουσική, όπως ρυθμική είναι και
όλη ή ζωή τους.

Σιωπηλά στη ζωή τους, άλ-
λά έργατικοί στη σκέψι και στα
χέρια τους.

Εργάζονται σιωπηλά και ό-
μόνος όρόδος, ό μόνος ψύ-
ρος στη ζωή του είναι τα έζυ-
λα τσόκαρά τους, που ρυθμι-
ζουν την διη κίνησι της ζωής
τους.

Δύο τσόκαρα εινε αυτά που

προχωρούν τα πόδια τους προς
ένα μεγάλο μέλλον, το μέλλον
της 'Ιαπωνίας.

Κι' έν τούτοις ή άρχή του ύ-
ποδημάτος εινε πολύ περίεργη.

Τα χρονικά άναφέρουν ότι οι
Γιαπωνέζοι κατ' άρχαιοτέρους
καιρούς δεν φορούσαν ούτε τσό-
καρα, ούτε πέτινα.

Περπατούσαν ξυπόλυτοι, και
ότι μόνον οι πλούσιοι έθωζαν
στα πόδια τους σανδάλια.

Η λέξις ύποδημα έγράφη για
πρώτη φορά στο Γιαπωνέζικο
λέξικό κατά το 794.

Οι 'Ιάπωνες έχουν έπίσης υό
νο μια λέξι για τα ένδημα. Εινε
κιμονό εινε, εινε τυτζίμες, τη
λέξι «Κιρού».

Λαός έκατομμυρίων ό Γιαπο-
νέζικος λαός, λαός μ' αίνιγμα-
τικό χαμόγελο ό κίτρινος σύ-
τος λαός, ύπομονητικός και έν-
θουσιώδης στη δουλειά του, φι-
λότιμος, νοικοκύρης, παραδου-
λός, ζή με ιδανικά τα όποια
δεν θγαίνουν έξω από το μυα-
λό του.

Προδότης της πατρίδος του
δεν θα έρεθη ποτέ 'Ιάπων.

Αν τον ξεγελάσουν, άν τον
παρασύρουν με τον ένα ή άλλο
τρόπο, όταν συνέλθη θα πη νά
κάνη «χαράκι», δηλαδή θα
βάλει το μαχαίρι στην κοιλιά
και θα πέση άπάνω του να πε-
θάνη.

Εινε λαός με ιδανικά, ό Για-
πωνέζικος λαός, λαός που έν-
ω τον πλημμυρίζει και τον περι-
στύγγει ό πολιτισμός, έκείνος
προχωρεί με τα τσόκαρα και
τα σανδάλια του γοργά προς
ένα μεγάλο αύριον!

Τόσον οι άνδρες όσο και οι
γυναίκες έχουν τα ιδανικά τους,
έχουν την 'Ιδεολογία τους.

«Όλοι ηρωμένοι για μια με-
γάλη 'Ιαπωνία».

Αυτό εινε το σύνθημά τους,
αυτή εινε ή θάσις της ύπαρέ-
σής τους, δυνατό, άνθεκτικό,
ύπομονητικό, σιωπηλά, θαβί-
λο, πάνω στα τσόκαρά τους
μέσα από τα σκληρά μονπάτια
ένος έθνους που άσφαλάς
μέλλοντος!

● ΜΠΑΡΜΠΑΡΟΣΑ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Ο Καίρ 'Αντίν υπήρξε ένας
διάσημος πειρατής Τούρκος, ό
οποίος σ'όν τώ χρόνο και σε κα-
τάλληλη στιγμή έξετεμήθη τό-
σο πολύ που έπωνοφόρη έθνι-
κος ήρος.

Ο τάφος του θρίσκειται ακό-
μα σήμερα και χρησιμεύει ως
παράδειγμα και προσκύνημα
για τους πιστούς Τούρκους.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Αυτός ό μεγάλος θαλασσι-
νός έδριξε τέτοια τόλημ που κα-
τεδωρόθησε ή Βενετανική Δη-
μοκρατία, τον Αυτοκράτορα
Κάρολο 5, τους Τζενοβέζους άλλα
και όλη την Χριστιανώσυν.

Δεν ύποχωρούσε μοναχά σε
καμία δύναμι, μπροστά σε
καμία άπειλή που πολλές φο-
ρές τα βασίλεια και ή δημο-
κρατία ήρθαν σε έπαφή μαζί
του και γύρηναν να συνήκο-
λογήσουν.

Ο Καίρ 'Αντίν ήταν γυνίς έ-
νός έδριξε τέτοια τόλημ που κα-
τεδωρόθησε ή Βενετανική Δη-
μοκρατία, τον Αυτοκράτορα
Κάρολο 5, τους Τζενοβέζους άλλα
και όλη την Χριστιανώσυν.

Δεν ύποχωρούσε μοναχά σε
καμία δύναμι, μπροστά σε
καμία άπειλή που πολλές φο-
ρές τα βασίλεια και ή δημο-
κρατία ήρθαν σε έπαφή μαζί
του και γύρηναν να συνήκο-
λογήσουν.

Ο Καίρ 'Αντίν ήταν γυνίς έ-
νός έδριξε τέτοια τόλημ που κα-
τεδωρόθησε ή Βενετανική Δη-
μοκρατία, τον Αυτοκράτορα
Κάρολο 5, τους Τζενοβέζους άλλα
και όλη την Χριστιανώσυν.

Δεν ύποχωρούσε μοναχά σε
καμία δύναμι, μπροστά σε
καμία άπειλή που πολλές φο-
ρές τα βασίλεια και ή δημο-
κρατία ήρθαν σε έπαφή μαζί
του και γύρηναν να συνήκο-
λογήσουν.

Ο Καίρ 'Αντίν ήταν γυνίς έ-
νός έδριξε τέτοια τόλημ που κα-
τεδωρόθησε ή Βενετανική Δη-
μοκρατία, τον Αυτοκράτορα
Κάρολο 5, τους Τζενοβέζους άλλα
και όλη την Χριστιανώσυν.

Δεν ύποχωρούσε μοναχά σε
καμία δύναμι, μπροστά σε
καμία άπειλή που πολλές φο-
ρές τα βασίλεια και ή δημο-
κρατία ήρθαν σε έπαφή μαζί
του και γύρηναν να συνήκο-
λογήσουν.

Ο Καίρ 'Αντίν ήταν γυνίς έ-
νός έδριξε τέτοια τόλημ που κα-
τεδωρόθησε ή Βενετανική Δη-
μοκρατία, τον Αυτοκράτορα
Κάρολο 5, τους Τζενοβέζους άλλα
και όλη την Χριστιανώσυν.

Δεν ύποχωρούσε μοναχά σε
καμία δύναμι, μπροστά σε
καμία άπειλή που πολλές φο-
ρές τα βασίλεια και ή δημο-
κρατία ήρθαν σε έπαφή μαζί
του και γύρηναν να συνήκο-
λογήσουν.

νάρχιζε πάλι την πειρατεία.
Έδριξε ως όσον έκινη-
σεως την 'Αττάλεια. Πόλις ή ό-
ποια εύροκεται στην κόψη έ-
νός των πείων στρατηγικών ση-
μείων της Μικράς 'Ασίας, ή ό-
ποια μεσουρανεί για τις έ-
μπορικές συναλλαγές της με
τη Συρία, την Αίγυπτο και την
Περσία.

Ο Καίρ 'Αντίν μετωνομάσθη
από τότε Βενετανόου «Μπαρ-
μπάρσος» δηλαδή Κοκκινό-
νης, επειδή είχε κόκκινα μεγά-
λα γενεία.

Παρ' όλη όμως την τόλημ του
ό Μπαρμπάρσος χρειαζόταν και
κάποιον προστάτη.

Και τον έβριζε.
Ο Σουλτάνος του Τούνεζι,
που παρεχώρησε το νησάκι
Τζέρμπα.

Το Τζέρμπα δεν έχει κανένα
ποταμάκι, έχει όμως πολλά πε-
γάδια κι' έτσι διατηρεί μια με-
γάλη φυτεία που το νησάκι μου-
αίει μ' ένα μεγάλο λαχανό-
κηπο.

Ο κουρσάρος λοιπόν έγκατε-
στάθη στη Τζέρμπα, με το σκο-
πό άν ό Βενετανοί έπιτίθοντο
στο Τούνεζι να χρησιμοποιήση
τη Τζέρμπα ως ένα τεύχος ή
προσέλιτο, με το οποίο ή στρα-
τεύματα του Σουλτάνου.

Βέβαιος τώρα για την άσφα-
λεια του Σουλτάνου προστάτη
του οι δύο άδελφοι έθωσαν μέ-
χρι το 'Αλγέρι κατακτώντας γύ-
ρω τριγύρω τις άκραγιαλίες.

ΚΑΤΑΚΤΑΤΑΙ Η ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Το 1518 ο Ουρούγκ σκοτώθη-
κε από τους 'Ιπποκούς και ό
Μπαρμπάρσος έμεινε μόνος.

Ο Τούρκος Σουλτάνος Σελίμ
1ος είχε έκτιμησε τη δράσι των
δύο άδελφών.

Όταν πέθανε
λοιπόν ό ένας, έκάλεσε τον
Μπαρμπάρσος και τον έκάλυψε
από τιμές και δόξα.

Η κατάκτησις της Αιγύπτου
έκ μέρους του Σελίμ 1ου, δη-
μιουργούσε άπαραίτητη τη φύ-
λαξ ής χώρας από τολμηρούς
και ήρωικούς φρουρούς οι ό-
ποιοι θα μπορούσαν ν' άντιμε-
τωπίσουν μελλοντικά γεγονότα.

Ο Σουλτάνος λοιπόν μετε-

χειρίσθη άκρι βώς
τον Μπαρμπάρσος
για να έαπλώση τη
κτήσιος του και να
τις διαφυλάξη.

Ο Σελίμ, άνθρω-
πος σκληρός, ό όποιος
έρισκόταν από
θρόνο, αφού έδωλο-
φάνε άδελφια και
άνιμιση, έξετιμισε
πάρα πολύ τον πε-
ρατή, ό όποιος σε
κάθε έπιδρωμή του
έφερε διαρκώς χη-
ματα και άχιμωλώ-
τους, δεν παρέλιπε
να πλέξη το εγκώ-
μιο του και στο γυίο
του τον Σουλτάνο,
και να τον πη τι σφ-
νεργάτη θα εινε εν
περίπτωσι πολέμου.

Πιστός στις συμ-
βουλές του πατέρα
του ό Σελίμ, όταν
άνέθηκε από θρόνο
μετά το θάνατο του Σελίμ οπα-
ρισό άείσους τον Μπαρμπάρσος
ως ναύαρχο του στόλου του.

Επί δύο έτη (1533-1534) ό
Μπαρμπάρσος έμεινε στην Κων-
σταντινούπολη φτιάνοντας γο-
λέρες με το σκοπό να αναλάβη
πολύ μεγάλες έπιδρομές.

Περί το τέλος του 1534 άνε-
λάσε τη διεθνή του στόλου
και άνοήχθηκε στη δυτική Με-
σόγειο.

Κατάληψε όλες τις ακτές
της 'Ιταλίας, κατέλασε το Τού-
νεζι κι' έδωξε το Σουλτάνο.

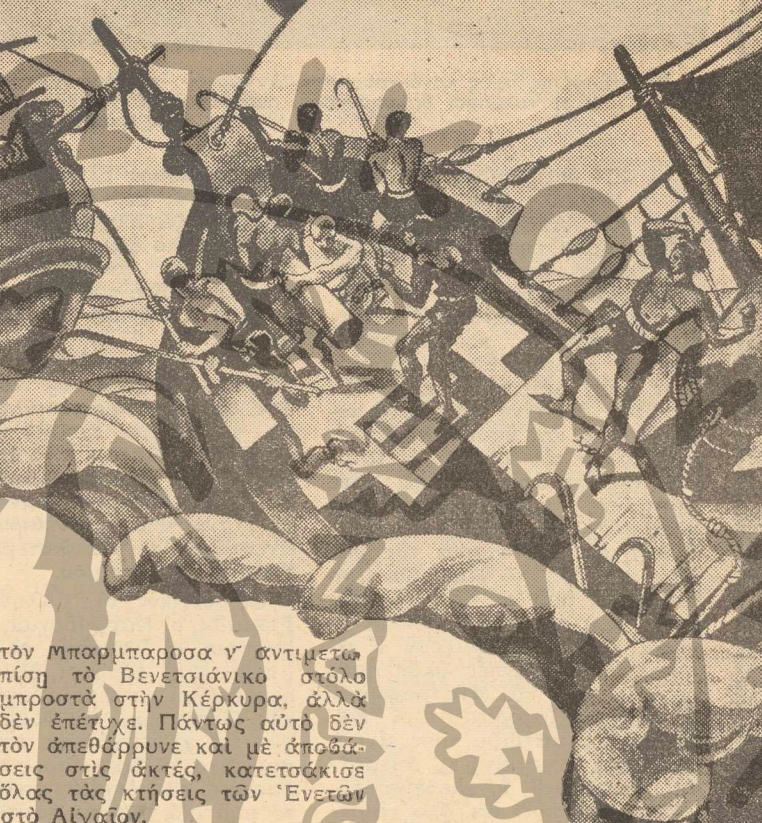
Αυτή ή πολυμήρη πράξις έξη-
γώρησε τον θάνατο του Καρόλου 5,
ό όποιος μόνος του διήρθε
τους 'Ισπανούς και άνακατέλα-
σε το Τούνεζι.

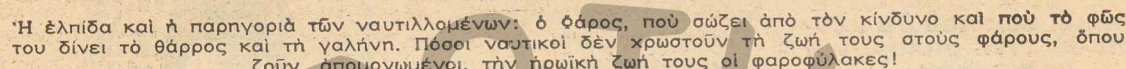
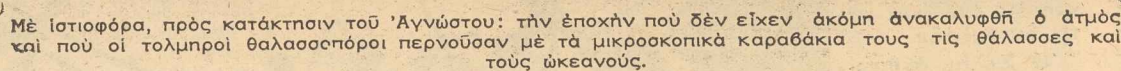
Ο Μπαρμπάρσος δεν άπέ-
θαρήθη. Έφγχε από το Τού-
νεζι και πηγε στο 'Αλγέρι, και
έκεί έπείχε τον θάνατο του, βα-
λμένος της Γαλλίας και συμμά-
χου των Τούρκων εναντίον του
Καρόλου 5ου.

Έναυσις με το Γαλλικό στό-
λο ό Μπαρμπάρσος κατέλασε
τη Νίκαια.

Ήσαν οι τελευταίες έπιχει-
ρήσεις του Μπαρμπάρσος, ό ό-
ποιος άπέθανε το 1540 σε ήλι-
ακά 80 έτών.

Έτσι ή χρονιά εκείνη την ύ-
περηχη την είχαν οι Τούρκοι στη

έλθει, που πρόκειται ν' αναστα-
τήσει την ναυτιλία και να της
ανοίξει καινούργιους ορίζοντες:
ο άγιος. Το 1819 θα μείνι άθά-
να στην Ιστορία της θαλάσ-
σου. Τότε το άγρίοιλο πλοίο αμέ-
λησε ν' αναχωρήσει για
πρώτη φορά από 'Ατλαντικό σε
31 ήμερες, από την Σαβάννα
της Αμερικής στο Αλβερπούλ.

Η εποχή του Ιονίου, που είχε
διαρκεία γυλιόδες χρόνια, τε-
λειώνει. Για πρώτη φορά ο ανή-
ρωπος γίνεται κυριός του τα-
ξιδιού του. Δεν εξηρτάτο πιά
από τον καιρό, από τον αέρα,
από τις διατοχές του ανέμου.
Το 1835 πλοίο, από κακό το
όνομα η «Κιούναρντ Κόμπαν»,
άρχισε την κατάκτηση του 'Α-
τλαντικού και η Ιστορία των
πλοίων της μεγάλης αυτής αν-
γλικής εταιρείας είναι η Ιστορία
των υπερκοιναίων συγκυλίων.
Η «Κιούναρντ» άρχισε με
τέσσερα μικρά ξύλινα ατμο-
πλοία. Το πρώτο, το «Βρετανί-
κά» έκοψε το ταξίδι του από
Βοστώνη στο 'Αλβερπούλ, το
1 ημερας, το 1840. Το 1845
ήταν 8 ημερας την ώρα. Το έκτα-
σιαμό του ήταν 1150 τόννων.
Λίγα χρόνια αργότερα γραφεί-
ο η σημαντικότερη οσέλι στην
Ιστορία της ατήρωσης ναυτιλίας
σε: ήταν το «Κρέιτς 'Ηότερν»,
ένας κολλούσο που και σήμερα
ακόμα θα είχε (τιμητική θεία α-
νάστα 22,200 τόννων) να τον
1 ημερας, το 1850. Το 1850
το πρώτο κολλούκοιλο πλοίο
το Μπίο το 1853 - ήταν κάτι απεί-
ρωτος μεγαλύτερο, παρ' ό,τι η
«Νορμαντιά» για την έποχή μας.
Είχε μήκος 230 μέτρα, πλάτος
24, 6 κατέρτια, τροχούς και έ-
λικα. Δεν ήταν, όμως, τυχερό
κοράβι. 'Επειτα από σειράν α-
(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛ.)

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ένα από τα σπουδαιότερα κυνήγια των 'Ινδιάν είναι η τίγρις. Ο Μαχαρσιβ Κάντα Μουράντα, μετά από το σκότωμα μιας τεραστίας τίγριως, αποδίδοντας το θρόνο του.

Τό άρχαιότερον μυθιστόρημα του κόσμου.

Τό άρχαιότερον φιλολογικό έργο που διασώζεται μέχρι σήμερα, είνε ένα μυθιστόρημα μέ τον τίτλο: «ΑΙ περιπέτειαι δύο αδελφών». Είχε γραφή 1.500 έτη π. Χ. από έναν Αιγύπτιον φιλόσοφον. Διασώζεται επί 19 φύλλον παπύρου, από της εποχής του βασιλέως της Αιγύπτου Μέρεμπαθ, όποτε και εγράφηκε. Ο συγγραφέας τό έγγραψε γιά νά διασκεδάσῃ ο υίός του βασιλέως Μέρεμπαθ και κατόπι βασιλεύς Σήττι ο δεύτερος. Είς τούς παπύρους διασώζεται ακόμη η ύπογραφη του Σήττι, η όποια είνε κατά πάσαν πιθανότητα τό μόνον διασώζόμενον αντίγραφον Αιγυπτίου Βασιλέως.

«ΑΙ περιπέτειαι τών δύο αδελφών» μένον φυλαγμένες είνε τό Βρετανικόν Μουσείον. Είς αυτό τάς επώλησε διά πολλά έκατομύρια κάποιος κυρία Όρμίνει, είνε τήν όποιαν άγνωστον πώς περιήλθαν.

ΉΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

Ή εκπολίτισμος των μαυριών της Άφρικής έφθασε μέχρι τό σημείου νά ζήτουν μέ ενεργηρίον. Αυτό είνε μία καινοτομία του φυλάρχου Ρας Άντου.

Πόσα παιδιά μπορεί νά κάνει ο άνθρωπος.

Ή παγκόσμιος στατιστική έχει φέρει είνε φώς τά έξι συμπεράσματα: Μέσα σέ είκοσι γυναίκες η μία είνε στείρα, και σέ 30 άνδρες ο ένας είνε στείρος. Γενικάς τά τέσσερα έκατοστά τό άνθρωπίνον γένους είνε στείρα, και σέ 20 γάμος ο ένας στείρος.

Όσον άφορά δέ τήν γονιμότητα του άνθρώπου η ιστορία έχει δείξει ότι έφθασε σέ υψηλά τάτα επίπεδα. Ο Άριστοτέλης αναφέρει ότι μία γυναίκα έγένεν 4 φορές κατά σειράν από πέντε παιδιά. Μία Ρωσίδα ογέννησε 57 παιδιά, 43 τόκετους 14 παιδιά, επτά από τρία, και 10 από δύο. Ο Φεδόρ Βασιλιέφ κάτοικος της Μόσχας τή 1872 είχε 83 παιδιά έν πληρή υγεία. Ο Τσάρος τότε τού έδώρησε μίαν γενναίαν σύνταξιν.

Ομοιοπονδία τών Γάλλων Ιατρών, οι όποιοι έχουν τήν αντίληψη ότι πρόκειται περί άπλής σκηνοθεσίας τών έπιτροπων, διά νά προκαλέσουν συρροήν προσωπικών, προσπαθεί διά σειράς άσβητων νά αποδείξῃ ότι θεραπεία έκ θαύματος μόνον επί ψυχικών νόσων είνε δυνατό.

Πάλη μεταξύ πυγμάχου και ταύρου.

Ο δημοφιλής πυγμάχος Κλέτο Λοκατέλλι έγένετο ο πρωταγωνιστής ένός έπεισοδίου στήν πλάξα του Ζουάν λε Πέν, της περιφημού γαλλικής παραχλασίου θερινής διαμονής που ένθymiζε τόν Όρσο του μυθιστορηματος «Κέδ Βάντις» (Πού πηγαίνεις) του Σιέγκενις. Μερικοί καλλιτέχναι του κινηματογράφου έννοίκισαν ένα ταύρον διά τήν όργάνωσιν κάποιου φιλανθρωπικού λαχείου. Ένώ ώδηγούσαν τόν ταύρον είνε τό μέρος όπου θα έγένετο η έκκύθευσις, κοντά στο Δημοτικό Καζίνο, τό ζώον έξεμάνη είνε τήν θέαν ένός κόκκινου κοστουμιού του υπάσχιου, άρχισε νά τραχη διασπείραν τόν παυκόν. Ο Κλέτο Λοκατέλλι έπέτεθη έναντίον του ταύρου μέ θάρρος κι έτοιμότητα και κατόρθωσε νά τόν πιάσῃ από τά κέρατα και νά τόν σταματήσῃ. Ο κόσμος έσπευσε νά τόν χειροκροτήσῃ και τό ίδιο θράδυ έδόθη χορός όργάνωσεις είνε τιμήν του πυγμάχου.

360 βώδια ένα λουρί

Στό Ντουσέλντορφ ύπάρχει ένα έργοασάσιο, του όποιου η μηχανή του κινεί μία ρόδα μέσφ ένός λουριού μήκους 55 μέτρων και φάρδους 1.75. Στό Μιλάνο όμως ύπάρχει ένα λουρί 62 μέτρων και πλάτους 1.50, πάχους δέ 18 χιλιοστομέτρων. Γιά νά κατασκευασθῇ όμως αυτό τό λουρί, έχρησιμοποιήσαν 360 βώδια.

Όφεις δικάφαλος

Τό περίεργον αυτό φαινόμενο δέν παρουσιάζεται γιά πρώτη φορά, νά γεννηθῇ δηλαδή όφης μέ δύο κεφάλαια.

Τό περίεργον όμως σ' αυτή τήν περίπτωσι είνε ότι τό μέν ένα κεφάλαιον είνε πραγματικά πρδίοιο, τό άλλο όμως μοιάζει περισσότερο μέ κεφάλαιον σαρκοδόρου ζώου.

Οι ειδικοί εκκλειςαν τό φίδι σέ κλειστό χώρο και περιμένον μέ τήν έξελξι νά δούν ποιά μορφή θα πάρουν πραγματικά τά κεφάλαια.

Μία τραγωδία στο θυθό της θαλάσσης.

Ένας Ιάπων δύτης, που έργαζόταν στο θυθό της θαλάσσης κοντά σέ μία νήσο του Ειρηνικού Όκεανού, υπέστη τήν

έπιθέσιν ένός καρχαρίου, από τόν όποιον κατεβροχθίσθη. Έλάχιστα κομμάτια του σκαφάνδρου έφάνησαν τό άλλο πρωί νά έπιπλούν είνε τήν έπιφάνειαν.

Τηλεπάθειαι

Ένα άγγλικό περιοδικό έδημοσίευσε περίεργα προμαντεύματα θανάτου, που έπαληθυσαν πραγματικώς άργότερα.

Μία μέρα συναντήθησαν, γιά πρώτη φορά στή ζωή τους, οι δύο διάσημοι Άγγλοι ποιητάι του παρελθόντος αιώνος Κόρλιτς και ο Κήιτς. Όταν μετά τήν συνάντησιν έρωτήθηκε ο Κόρλιτς γιά τίς έντυπώσεις του άπήντησε: «Υπήρχε θάνατος είνε τό χέρι μου». Ο Κήιτς πέθανε μέσα στόν ίδιο χρόνο.

Ο Γεώργιος Φόδ, πρώτος άρχηγός τών Κουάκερς, όταν σκηνήθηκε τόν Κρόμνελ έβριπτον στο πάρκον του Χάμπτον Κώρτ, έγραψε στο Ήμερολόγιόν του: «Προτού τόν πλησιάσω, καθώς προχωρούσε έβρισκον επί κεφαλής τών Σωματοφυλάκων μου, είδα και αίσθανήκα ένα κύμα θανάτου νά κατεβύνεαι έναντίον του. Όταν κατόπι συναντήθημεν, είχε τήν όφι άνθρώπου νεκρού». Ο Κρόμνελ έπέθανε πράγματι λίγες έβδομάδες άργότερα.

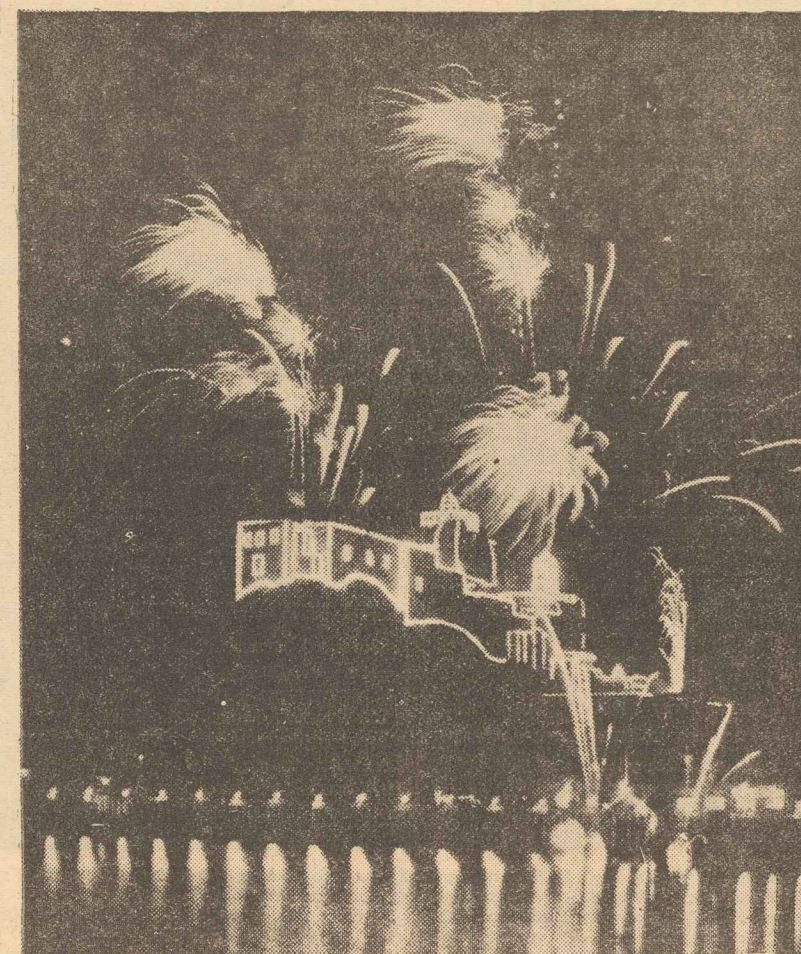
Λυκόσκυλο έναντίον ποιμνίου.

Ένα λυκόσκυλο, που έξέφυγε μία νύκτα από τό σπίτι του άφεντικού του, έπασσε ανάμεσα σ' ένα κοπάδι άρνιά που άνεπαύετο στήν κορφή ένός ψηλού θουνού. Τ' άσκασα άρνιά έτρόμαξαν κι άρχισαν νά τρέχουν σάν τρελλά έδω κι εκεί. Καμμία τριακοσαριά άρνιά αυτά έπασσαν σέ μίαν άδυσσο και έσκοπάθησαν.

Τό πάθημα ένός χρυσόχου.

Ένας χρυσόχοός του Κιούσμεκ έμπηκε στό θυμώτιον που κρατούσε στο ξενοδοχείο μέ μία κασέτινα μέ διάφορα κοσμήματα. Ένώ έκοιμαζόταν νά κλέβῃ, ένας κλέπτης που ήταν κρυμμένος κάτω άπ' τό κρεβάτι, τόν άρπασε από τούς άστραγάλους και τόν έρωμψα χάμω. Έπληκολούθησε μία άπεγνωσμένη πάλι, αλλά στίς φωνές του χρυσόχου έτρεξαν διάφοροι έννοικιοι κι ο λυποδύτης συνελήφθη.

ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Μία πολύ περίεργη και θαυμασία νυκτερινή φωτογραφία. Πρώτη φορά πυροτεχνήματα έδωσαν τέτοια ζωνή έντύπωσι και διακόσμηση πού τί μία ώρα.

Οι πρώτες γυναίκες στον πόλο

Ε ποίον είνε άγνωστα τά όνόματα του Νάνσεν, του Άμυδσεν, οι όποιοι συνδύναντα μέ τήν ηρώική έποποιία της ανακαλύψεως του Πόλου.

Οι ήρωες αυτοί έκτός από τόν ευγενικό σκοπό της ανακαλύψεως μίας νέας χώρας, είχαν και κάποιον άλλο: νά χαράξουν ένα καινούργιον δρόμο, από τήν Εύρώπη στήν Άσία, από τήν Εύρώπη στήν Άμερική.

Μήπως ο Χριστόφορος Κολόμβος δέν έπήγαινε γιά τας Ίνδιες και θήκε μπροστά του τήν τεραστία Ήπειρο της Άμερικής;

Μόνον κατά τό 1878, ο Νορβηγός Νορδενσκίολντ, κατόρθωσε ν' ανακαλύψῃ ένα πέραςμα τό όποιον οι Ρώσοι μεταχειρίζονται σήμερα μεταξυ Άρχαγγέλου και Βλαδίστοσκ.

Άλλά... έπειτα από όλες αυτές τίς έξακολούθητικές έρευνες έπίσημον και άνεπίσημον έξερευνήτων, έχει δημιουργηθῇ μία νέα κατάσταση.

Όλες οι άκτές του Βορείου Πόλου και πολύ μέσα στο έσωτερικό του, δέν ύπάρχουν μόνον οι άχανισ έκτάσεις πάγου.

Έχουν δημιουργηθῇ πολιτείες μεγάλης κέντρα διασκεδάσεως, κέντρα έμπορίου εισαγωγής και έξαγωγής, τέλος μία τεραστία κίνησις πρωτότυπη, άπαράμλλη.

Και όλα αυτά η νέα εκδήλωσις δέν άφείλεται μόνον είνε τολμηρές τυχοδιώκτας αλλά και σέ τολμηρές γυναίκες.

Μην καταπλητθεσθῃ!

Η γυναίκα έχει δράσει στόν Πόλο.

Τό 1909 γίνετα κοντά στήν 67 πολική μοίρα η πόλις Ίγκάρκα, η όποια όφειλε

Δέν υπήρχε διόλου πρασιναδά, ούτε φρούτα, ούτε χορτορικά.

Σήμερα έχει από όλα, χάρις στή δραστηριότητα αυτής της γυναίκας.

Μία άλλη κυρία, η Κρέντ, κατόρθωσε νά γεμίση τόν τόπο από λουλούδια.

Μή τήν φαντασθῇ όμως τήν κυρία Κρέντ μέ φουστάνια. Κάθε άλλο, δέν παραλάσσας στό ντύσιμό μέ τούς άνδρες και διαρκώς γυρίζε έξω, τρέχει μέ έκληρη πάνω στους πάγους.

Άλλά δέν είνε μόνον αυτές, ύπάρχουν κι άλλες οι όποιες συμπεριέθησαν σέ δάσους, σέ έξερευνητών, άκόμα και τό θάνατο πρόσ αναζήτησαν, από τό νέον, τό μεγαλό, τό άραιόν.

Τό 1934 έξιπνεκρίσθησαν 14 νέες γυναίκες. Τό 1934 άλλες 54. Τό 1934 άλλες 71.

Οι γυναίκες αυτές λαδώνουν μέρος στίς περιπέτειες τών άνδρων και έξερουν νά ύποφέρουν σσον και οι άνδρες.

Έκτός του ότι λαμβάνουν μέρος στο κυνήγι της φώκιος και της άρκούδας, κάνουν και τό νοικοκυμ. Μαγειρεύουν, φτιάχνουν ψωμί, φροντίζουν γιά τό σπίτι, χρησιμοποιούνται γιά τόν άσποτολός.

Η κυρία Μίνεφ εκάθησε 5 χρόνια στή νήσο του Βράγκελ.

Έφυγε μέ τόν άνδρα της τό 1929 γιά νά έπιστρέψουν τό 1931 και έαφνικά άπεκλείσθησαν από τούς πάγους.

Τό τί τράβηξαν είνε τρομερό. Τούς έλειψαν τά τρώφιμα, ο άσούματος έπασσε νά λειτουργή. Η καλύβα τους έκυκλώθη από τούς πάγους.

Τό 1936 έπήγαν στή Γη του Φαγκλίνσκου Ίωσφ δύο κυρίες και δύο βεσποινίδες.

Η πρώτη ήταν η γυναίκα του μετεωρολόγου Μπίτριχ.

Ήταν η νοικοκυρά ανάμεσα σέ 22 μέλη της άποστολής.

Όστε η γυναίκα δρῃ, έδρασε και στόν Πόλο, έδωσε ζωή, ένεψύχωσε τούς έξερευνητάς και τούς νέους κατοίκους.

Όπου άποδεικνύεται ότι η γυναίκα έχει μεγάλη θέληση και έπομένως μπορεί νά ύποφέρῃ όσο και ο άνδρας.

Γυναίκες!

Οι γυναίκες κατέκτησαν τόν άέρα, οι γυναίκες κατέκτησαν τή γῆ, οι γυναίκες κατέκτησαν τό σάπιν.

Η γυναίκα ώθησε τούς έξερευνητάς νά θρούν καινούργιους δρόμους.

Τά πάντα η γυναίκα φροντίζει!

Τά πάντα προνοεί.

Τά πάντα δημιουργεί.

Πόσα και πόσα λοιπόν δέν χρωστούμε στή γυναίκα.

Άφού κι αυτή τήν ύπαρξί μας τήν όφειλομε στή γυναίκα!

Ο μεγάλος έρως του ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ

Ο μάγος αυτός του έθιολού, ο διάσημος Παγκανίνι, έκτός τών άλλων είχε και μία ζωή πολύ περιπετειώδη και άνήσυχη.

Πόλλοι τόν άγάπησαν μέχρι λατρείας και πολλοί τόν έμίσησαν μέχρι του σημείου νά τόν θεωρούν διάβολο.

Ήταν φίλος και άδύνατος. Έμοιάζε μάλλον μέ σκελετό μέσα σέ πολύ φορβερά ρούχα.

Τά μάτια μεγάλα, θαυμάσια, τά μαλλιά μακρύα, κατσάρρα, γεμάτος ρυτίδες, άχρος, τό χέριος του λεπτά κι εύκλεινα.

Τό διόλι του είχε κάτι τό θείον, τό άμίμητον.

Έμοιάζε μέ όργανον που δέν είχε φτιαχθῇ από άνθρώπινα χέρια αλλά από νεφέλενα.

Σέ όλη τήν Εύρώπη δέν ύπάρχει καλλιτέχνης που νά συναγωνίζεται τόν Παγκανίνι στο παίξιμό του.

Ένα τέτοιο λοιπόν πνέυμα δέν μπορεί παρά νά δημιουργηθῇ μίση.

Γύρω του λέγονται και φιθιρίζονται διάφοροι μύθοι. Πράγματι τρομερά, φθάνουν νά μιλάνε μέχρι έγκληματος. Άλλά όταν ο Παγκανίνι έπαινε τό έθιοι του, τούς συγκινούσε τόσο πολύ που και οι χειρότεροι έχθροί του έδάσκαλαν.

Ο Παγκανίνι είχε ένα μεγάλο έρωτα. Ένα έρωτικό πάθος, γλυκό και τρυφερό, τό όποιον παρέμεινε ως μοναδική λατρεία του γιά όλη του τη ζωή.

Από τόν έρωτα αυτό έγινε ένα παιδί, ο Άχιλλεύς. Τό μικρό έγινε η μόνη φροντίς και άπασχόλησις του Παγκανίνι. Τίποτα δέν τόν θέλγει, τίποτα πιά δέν τό άρέσει, κάθεται άδρες δολώλρες από πάνω του και τό άποθναμιάζει. Έχει γίνε ένας ηρώδης έραστής. Η ιδέα ότι μπορούσε νά τό χάσῃ τόν τρελλάνει.

Αυστηράς το υ μεγάλου του φήμη τόν άναγκάζει νά μετακινείται από τό ένα μέρος στο άλλο. Τό παιδί του τόν συνοδεύει πάντοτε.

Και έτσι ο μόνος σκοπός της ζωής του Παγκανίνι καταστῇ τό χρήμα. Μαζεύει διαρκώς χρήματα, πολλά, γιά ν' άφαισῃ στο γυλιό του, νά τόν κάνει πάλμπουτο, έκατομυριούχο.

Και ο Παγκανίνι ζητῇ μεγάλα ποσά. Άρνείται νά παίξῃ στή βασιλική αὐλή της Άγγλίας, γιάτί δέν τό έδωσαν δσα έζητήσε.

Ο μικρός Άχιλλεύς νιώθει πολύ τήν άγάπην αυτή του πατέρα του και διαρκώς παίξει μαζί του.

Από τήν Άγγλία στή Γαλλία, από τή Γαλλία στή Γερμανία, ο Παγκανίνι ταξιδεύει διαρκώς έπιβάλλοντας τούς όρους του και τήν αξία τών κονιστών του.

Ποίος μπορεί πιά νάρνηθῃ;

Ο Παγκανίνι δέν σούττει. Οι ίμπερράτορι δέχονται. Ο μεγάλος μουσικός διαρκώς εισπράττει.

Μία μέρα στή μεγάλη αίθουσα της Όπερας τών Παρισίων, τό πῦθος άνοπομείνει οι μουσικοί διαρκώς κορβιόντα τά όργανά τους. Ο Παγκανίνι όμως λείπει. Τόν περιμένουν εναγωνίως. Η ώρα περνά και τό πλήθος άνυπομονει.

Μή του συνέβη τίποτα;

Όχι! Ο Παγκανίνι ντύει τόν γυλιό του. Τόν παίρνει πάντοτε μαζί του. Δέν τόν άποχωρίζεται ούτε στιγμή. Και τότε: Ένώ τόν έντυει, έχει νά τού φορέσῃ άκόμα τό γιακόδικό του και τά παπούτσάκια του.

Αδελφάκι μου νά τά έρῃ. Άνοίγει όλα τά μπαζούλα τά συρτάκια.

Τότε κρυμεί ο μικρός γιά νά παίξῃ μέ τόν πτέρα του.

Και ο Παγκανίνι γελά, παίξει μαζί του, άδιαφορώντας γιά τό κονισέρο.

Έξερ ότι τά χρήματα τά έχει εισπράξει προκαταβολικά και ότι όλος ο κόσμος άναγκαστικώς θα τόν περιμένῃ.

Και γελά, τρέχει πίσω από τόν μικρό Άχιλλεύσιν, πάλιν τό κυνήγιτό, και έάκος έρίσκει τά παπούτσάκια τόν γυλιό και τόν παίρνει μαζί του στο κονισέρο.

Τά πλήρη τόν βεγόνται μέ χειροκροτήματα. Τού συγκορουν τά πάντα μπρος στή μεγάλη του τέχνη.

Τόν Μάιο του 1840, ο Παγκανίνι άπέθανε.

Τήν όψην εκείνη ο υιός του ήτο 14 χρόνων.

Όταν άνοίξαν τή διαθήκη τού έβείβασσαν ότι άφησε ένα έκατομύρια λίρες στήν γυλιό του.

Τά δύο έκατομύρια έπείθεσε στήν όψην άναλόγην μέ 40 σπιντολά, δηλαδή ένα ποσό περίπου από 240 έκατομύρια δραχμές!

Τό μουσικό τή μοναδική που περιέβαλε τόν Παγκανίνι δέν έγινε ποτέ γνωστόν.

Άλλά, ούτε και τό όνομα της γυναίκας που άγάπησε.

Ο κόσμος έγνωρίσε ότι ο Παγκανίνι είχε ένα παιδί.

Άλλά πώς τό απέκτησε αυτό τό παιδί και πού ήταν η μητέρα του, αυτό δέν κατόρθωσαν ποτέ νά τό μάθουν.

Άγνώστον και μυστηριώδες. Όπως όλα, η ζωή του μεγάλου Παγκανίνι.

Από τις έξωτικές χώρες TOTEM και TAM-TAM

Ο δόν Ποθουέλ — Ισπανός ευγενής — μ' όλο που ήταν άκόμη τριανταπέντε χρόνων, είχε πρό πολλόν άπαρηγόρη τον νύκτα του και τά άνεια της ηλικίας του.

Άλλωστε, δέν έβρισκε κορύβ νά διενεπολήσῃ, ούτε καί νά θυμηθῇ πώς ήτανε κι αυτός νέος και πώς η ζωή — στήν ηλικία του — έχει τίς άπαιτήσεις της.

Καί δέν τό θυμότανε γιατί, δέκα χρόνια τώρα, από τότε που έτελείωσε τό Πανεπιστήμιον της Σαλαμάνκας, άφωσιώθηκε στίς μελέτες, που τό ήσαν έαίρετικά προσφιλείς. Ο νεαρός δόν Ποθουέλ έδάθησε νά εξεικνίσαι τό μυστήριο τών δόσεων της νήσου Πάσχα, τών Ειλιάν, αὐτῶν γλυπτοτήτων — που η ιδιορρυθμία της κατασκευής των και η μυστηριώδης γραφή τών εθιμογραφίσεων πολυάριθμες έξηγήσεις άλλων κατεργασμένων και πού καμμία δέν κατόρθωνε νά λύσῃ τό ζήτημα.

Και τό ζήτημα αυτό ο δόν Ποθουέλ άπεφάσισε νά τό λύσῃ, άφιερώνοντας τή ζωή του σ' αυτό τό πρόβλημα.

Στά τριανταπέντε του χρόνια, καί δόθηκε τέλος η εύκαιρία που τόσο πόθους χρόνια τώρα:

Ένας μακρινός βίος του πέθανε άφήνοντάς τόν γενικό κληρονόμο.

Η περιουσία που τού ήτο είνε τόι έσοφικά ήταν σέ άσφαλιστή: Δέκα έκατομύρια πειστέρες.

Κι ο δόν Ποθουέλ, άφού τακτοποίησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

Τό ποιο κύκλοφορούσε στο κορύμ του σάν ρυάκι από φλόγα. Με μίας είδε γύρω του πόση τήνησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

Τό ποιο κύκλοφορούσε στο κορύμ του σάν ρυάκι από φλόγα. Με μίας είδε γύρω του πόση τήνησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

Τό ποιο κύκλοφορούσε στο κορύμ του σάν ρυάκι από φλόγα. Με μίας είδε γύρω του πόση τήνησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

Τό ποιο κύκλοφορούσε στο κορύμ του σάν ρυάκι από φλόγα. Με μίας είδε γύρω του πόση τήνησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

Τό ποιο κύκλοφορούσε στο κορύμ του σάν ρυάκι από φλόγα. Με μίας είδε γύρω του πόση τήνησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

Τό ποιο κύκλοφορούσε στο κορύμ του σάν ρυάκι από φλόγα. Με μίας είδε γύρω του πόση τήνησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

Τό ποιο κύκλοφορούσε στο κορύμ του σάν ρυάκι από φλόγα. Με μίας είδε γύρω του πόση τήνησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

Τό ποιο κύκλοφορούσε στο κορύμ του σάν ρυάκι από φλόγα. Με μίας είδε γύρω του πόση τήνησε όλας τούς σημειώσεις, μπήκε στο πρώτο όπρωάκειο που έβρεχε γιά τή Νότιο Άμερική.

Από τί στιγμή εκείνη ο δόν Ποθουέλ, έχασε τόν κόσμο — η μάλλον τόν έρῃκε.

ρας της κοντά στόν παράδεισο.

Άλλ' εκείνος ούτε τήν έπρόσθε, άφωσιώμενος στίς μελέτες τών έπιγραφών.

Μόνο ένα ήσαν άνοτότερα, όταν άρχισε η περίοδος τών μεγάλων έρωτων της φυλής, ο δόν Ποθουέλ άντελήφθη τή νεαρή άγρια.

Ήρθε ένα έρωτά στή σκηνή του να τόν πάρῃ στή γιορτή της φυλής.

Τά τότε, τά χυμώσανε ένα μορσόν έρωτά, που είχε κάτι σέ άγριο και τό διενεργικό συνυποκρίνεται.

Μόνο ένα ήσαν άνοτότερα, όταν άρχισε η περίοδος τών μεγάλων έρωτων της φυλής, ο δόν Ποθουέλ άντελήφθη τή νεαρή άγρια.

Ήρθε ένα έρωτά στή σκηνή του να τόν πάρῃ στή γιορτή της φυλής.

Τά τότε, τά χυμώσανε ένα μορσόν έρωτά, που είχε κάτι σέ άγριο και τό διενεργικό συνυποκρίνεται.

Μόνο ένα ήσαν άνοτότερα, όταν άρχισε η περίοδος τών μεγάλων έρωτων της φυλής, ο δόν Ποθουέλ άντελήφθη τή νεαρή άγρια.

Ήρθε ένα έρωτά στή σκηνή του να τόν πάρῃ στή γιορτή της φυλής.

Τά τότε, τά χυμώσανε ένα μορσόν έρωτά, που είχε κάτι σέ άγριο και τό διενεργικό συνυποκρίνεται.

Μόνο ένα ήσαν άνοτότερα, όταν άρχισε η περίοδος τών μεγάλων

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΣΧΗΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ. ΟΛΕΣ ΕΙΝΕ ΩΡΑΙΕΣ, ΟΛΕΣ ΘΕΛΚΤΙΚΕΣ, ΟΛΕΣ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ.

ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΑΡΚΟΥΝ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ ΣΑΣ, ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΡΜΙΟΥ ΣΑΣ.

ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΑΡΚΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΠΙΟ ΩΡΑΙΕΣ... ΣΕΙΣ ΩΡΑΙΕΣ ΜΟΥ!

ΠΕΡΙΠΟΙΝΗΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Σκουπίζετε πρώτα καλά, πολύ καλά το πρόσωπό σας. Να στεγνώσει τελείως. Έπειτα παίρνετε μια κρέμα που να την έχετε συνηθίσει και να ξέρετε ότι είναι καλή. Παίρνετε με το δαχτύλο και τη βάζετε γυμνά πάνω στο πρόσωπο, ούτως ώστε να διεγείρετε την κυκλοφορία του αίματος. Τρίβετε καθ' όλην τας διευθύνσεις.

Το χλιαρό ή ζεστό μπάνιο δαμάσκηνο, πράγμα υπέροχο για ένα πρόσωπο, στο οποίο έχει επιστρωθεί μια κρέμα.

Μόλις γυήτε από το μπάνιο, βάζετε την κρέμα, καθαρίζοντας το πρόσωπο με ένα από τους κάτωθι τρόπους, σύμφωνα με το είδος της επιδερμίδος σας.

Αν η επιδερμίδα σας είναι λιπαρή, το κρύο τσάι κάνει πολύ καλό, γιατί περιέχει τανίνη.

Αν η επιδερμίδα σας είναι ξηρά τότε πλένεστε με δεινρομαλάχη (αλβασία).

Μια κουταλιά γάλα, στην οποία να έχουν προστεθεί μερικές σταγόνες χυμού λεμονιού κάνει πολύ καλό.

Το γλυκό νερό κάνει πολύ καλό στην ξηρά επιδερμίδα (δχι το ηλιασμένο, το δρογμένο). Πάντως μια πράξη θορυβική ή ένα κουταλάκι αμμωνίας μέσα σε μια λεκάνη νερό κάνει πολύ καλό.

ΚΑΝΕΤΕ ΛΙΓΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ΣΑΣ

Πολλές αδιαφορίες για το σπουδαίο αυτό όργανο της ηλικίας. Αλείφεται, λοιπόν, το λαιμό με λαβανίνα ή κάτι άλλο πολύ λιπαρό. Τρίβετε απαλά με τον αντίχειρα και το δείκτη, όπως θα κάνατε για μασάζ, ούτως ώστε να απορροφηθεί από τους πόρους η λιπαρή ουσία.

Η λαβανίνα είναι μια υπέροχη κρέμα, αλλά είναι πολύ μεγάλη κακή: υποδοχθεί την αύξησι των τριχιδίων, γι' αυτό δεν πρέπει να τη μεταχειρίζεστε στο πρόσωπο, ούτε σκέτη, ούτε σε κρέμα. Θα έχετε παρατηρήσει ότι πολλές κρέμες του εμπορίου, έπειτα από ωριμμένο καιρό χρήσεως αυξάνουν ξαφνικά στο πρόσωπο το τριχώμα. Διαλέγετε, λοιπόν, πολύ τις κρέμες στο πρόσωπο και αν μάλιστα ότι έχουν λαβανίνα να τις αποφεύγετε.

Και τώρα άρχιστε τις ασκήσεις: Κουνιέτε το κεφάλι κυκλωτέρως επάνω στο στήθος, τότε αντιστροφή προς τα δεξιά δέκα φορές και άλλες τόσες. Έπειτα αντεκτονάζετε το κεφάλι επάνω-κάτω από δέκα ακόμη φορές. Έπειτα ξαναρχίζετε πάλι ένα έλαστρο μασάζ εκ των άνω προς τα κάτω, εκ των κάτω προς τα άνω γύρω γύρω από το λαιμό σας.

ΜΠΑΝΙΟ ΜΕ ΛΙΠΟΣ ΧΟΙΡΙΝΟ

Διαθέτετε πέντε λεπτά κάθε Κυριακή πρωί. Επωφελήθητε να καλύψετε το κορμί σας με λίπος χοιρινό, πριν να κάνετε το μπάνιο σας. Έπειτα τις περισσότερες φορές ή επιδιώξετε το σώμα στεγνώνει, οι πόροι κλείνουν, γι' αυτό είναι απαραίτητο να αλείψετε με ένα λίπος και πρό πάντων το χοιρινό, το οποίο είναι το πιο καλό, ή με άμυγδαλο. Θα μπητέ τότε στο νερό να κάνετε το μπάνιο σας. Θα παρατηρήσετε τότε κάτι το περίεργο. Το νερό θρυμνίζει περισσότερο. Δηλαδή οι πόροι του σώματος έχουν ανοίξει και χύνουν την ακαθαρσία τους.

ΠΕΡΙΠΟΙΝΗΤΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

Τα πόδια πρέπει να είναι τόσο καθαρά όσο και τα χέρια. Πράγμα πολύ εύκολο. Μην αφήνετε τα πόδια σας στο νερό, το πρωί, γιατί μαλακώνουν πολύ οι σάρκες. Να κάνετε ένα ποδόλουτρο το βράδυ. Είτε εκφυλιστικό και τανατικό, πρό πάντων αν μετά το ποδόλουτρο τρίψετε τα πόδια με οινόπνευμα.

Το πρωί, μετά το μπάνιο, τα σκουπίζετε πολύ στεγνά και τα αλείφετε με μια κρέμα άμυγδα-

λου ή με μια ειδική κρέμα των ποδιών, που έχει ως βάση την στένι. Τρίβετε καλά τα πόδια κι' έπειτα τα αλείφετε με τάλι. Μ' αυτό το σύστημα δεν θα κάνατε ποτέ κάλους.

Το κρύο νερό κάθε βράδυ κάνει πολύ καλό στα πόδια, ξεσταίνει το κορμί και φέρνει ύπνο.

ΚΑΝΕΤΕ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ

Εκτός από τα άλλα αποτριχωτικά, εκείνο το οποίο είναι αποτελεσματικόν και άσπρον είναι το ξύδι.

Αγοράζετε από το φαρμακείο τσιράκι, το κόβετε λουρίδες και τις τυλίγετε σφιχτά πάνω στα πόδια ή όπου άλλου θέλετε να κάνετε αποτριχώση. Τραβάτε το τσιράκι απότομα. Οι τρίχες θάβονται με τις ριζές και αρ- γούν να ξαναφύτουν. Αν το τσιράκι άσπρη γίνη πάνω στο δέρμα, τα βάζετε με λίγο αλ- βέρ.

ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΜΕΡΙΚΕΣ ΚΑΛΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

Γνωρίζετε πολύ καλά το κα- λό που κάνει η μάσκα με το ασπράδι ή με τον κρόκο του αυ- γού. Ίδου και μια άλλη, η ό- ποια κάνει πολύ καλό στην επι- δερμίδα. Καθαρίζετε το πρόσω- πο σας με μια κρέμα κι' έπειτα αλείφετε το πρόσωπο με μέλι άγνυ.

Τ' αφήνετε δέκα λεπτά, ξα- πλωμένη στο κρεβάτι ακίνητη κι' έπειτα μ' ένα πανίνο γάντι θρεμένο με ζεστό νερό, καθα- ρίζετε το πρόσωπο. Η μάσκα αυτή κάνει πολύ καλό. Καθαρί- ζει τις ρυτίδες από το πρόσωπο. Κάνετε το αυτό στην άρχη δύο φορές την εβδομάδα, έπειτα θ- μως από ένα τρίμηνο μια φορά την εβδομάδα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Τα διάφορα καλλυντικά και αλ' μέρη, υποδοχθεί την αυ- ξήσι των τριχιδίων, γι' αυτό δεν πρέπει να τη μεταχειρίζε- σθε στο πρόσωπο, ούτε σκέτη, ούτε σε κρέμα. Θα έχετε παρα- τηρήσει ότι πολλές κρέμες του εμπορίου, έπειτα από ωριμμένο καιρό χρήσεως αυξάνουν ξαφνι- κά στο πρόσωπο το τριχώμα. Διαλέγετε, λοιπόν, πολύ τις κρέ-μες στο πρόσωπο και αν μάλιστα ότι έχουν λαβανίνα να τις αποφεύγετε.

Και τώρα άρχιστε τις ασκή- σεις: Κουνιέτε το κεφάλι κυ- κλωτέρως επάνω στο στήθος, τότε αντιστροφή προς τα δεξιά δέκα φορές και άλλες τόσες. Έπειτα αντεκτονάζετε το κε- φάλι επάνω-κάτω από δέκα α- χόμη φορές. Έπειτα ξαναρχί- ζετε πάλι ένα έλαστρο μασάζ εκ των άνω προς τα κάτω, εκ των κάτω προς τα άνω γύρω γύρω από το λαιμό σας.

ΜΑΣΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Χυμός δαμάσκηνου (ξυμύρας), δύο κουταλιές της σούπας. Χυμός κάρδαμου δύο κουτα- λιές της σούπας. Χυμός μουσ λεμονιού και α- μιντόν.

Ανακατεύετε τους διαφόρους αυτούς χυμούς. Διαλύετε ιδιαί- τέρως το αμιντόν (έναντιμα κου- ταλάκι διαλυμένο αμιντόν μέσα σ' ένα ποτήρι ζεστό νερό).

Το βάζετε να έρθει άνακα- τεύοντας διαρκώς.

Τ' αφήνετε λιγάκι να κρυσθί- κι' έπειτα τρίβετε τους χυμούς και άνακατεύετε.

Από καθαρίστε καλά το πρόσωπο από όλα τα λίπη, πα- τίστε το πρόσωπο μ' αυτό το μίγμα.

Αφήνετε αυτή τη μάσκα μία ώρα στο πρόσωπό σας. Καθα- ρίζετε έπειτα μ' ένα μπατονάκι ποτισμένο σε χλιαρό νερό.

Γι' ν' αποκτήσετε μια νέα κα- θαρή επιδερμίδα μεταχειρίζε- σθε επί μια εβδομάδα, συνεχώς κάθε ημέρα, αυτή τη μάσκα. Μισή ώρα κάθε ημέρα.

Λοιπόν, σας δίδωμε παρακάτω μερικές συνταγές για μάσκες, τις οποίες μπορείτε να χρησιμo- ποιήσετε με ευκολία και εύχα- ριστία.

Μάσκες, κομπρέσες και κατα- πλάσματα έχουν το μεγάλο προ- τέρημα ότι μπορούν να τοπο- θετηθούν ζεστές πάνω στο πρό- σωπο. Η θερμότης επενεργεί στην κυκλοφορία. Εξασφαλίζει μια καλύτερη διείσδυσι μέσω των πόρων κι' επομένως εξα- σφαλίζει υπέροχα αποτελέ- σματα.

ΜΑΣΚΑ ΠΟΥ ΓΛΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΕΡΕΘΙΣΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Φτιάδετε μια αλοιφή από τα κάτωθι:

90 γρμ. κριθάλευρο. 35 γρμ. μέλι άγνυ. 1 ασπράδι αυγού καλά χτυ- πημένο.

Τ' ανακατεύετε καλά όλα μα- ζι ν' άνακαταθούν, να γίνουν μια πομάδα.

Αν το πρόσωπό σας είναι έ- ρεθισμένο, έπειτα από μια ή- μέρα έκδρομής και περιπάτου, βάζετε αυτή την αλοιφή στο πρόσωπο και αν είναι δυνατόν κρατήστε την όλη τη νύχτα.

ΣΕ 5 ΛΕΠΤΑ

ΜΑΣΚΑ ΣΤΥΠΤΙΚΗ

Σ' ένα κατασπαράκι ρίχνετε ένα ποτήρι νερό, 25 γρμ. ρίζες ροτάνια, 10 γρμ. φλοιό δρυός. Τα θραύετε ως που να μείνουν στο κατασπαράκι τρεις κουτα- λιές της σούπας ύγρο. Τα σου- ρώνετε. Έπειτα ρίχνετε λίγη κόλλα λευκή υποκαυσμένη (άμυ- ντόν). Μόλις άρχιστε να πήζει το κατεβάζετε.

Αλείφετε το πρόσωπο ως που να στεγνώσει.

Έπειτα το βάζετε και σκου- πίζετε μ' ένα στεγνό μπατονάκι.

Η μάσκα αυτή συστήνεται ιδι- αίτερως για τα βράδια προ της εξέδου. Έμποδίζει το δέρμα, τη μύτη, τα μάγουλα να γυαλί- ζουν.

ΜΑΣΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΙΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Χυμός δαμάσκηνου (ξυμύρας), δύο κουταλιές της σούπας. Χυμός κάρδαμου δύο κουτα- λιές της σούπας. Χυμός μουσ λεμονιού και α- μιντόν.

Ανακατεύετε τους διαφόρους αυτούς χυμούς. Διαλύετε ιδιαί- τέρως το αμιντόν (έναντιμα κου- ταλάκι διαλυμένο αμιντόν μέσα σ' ένα ποτήρι ζεστό νερό).

Το βάζετε να έρθει άνακα- τεύοντας διαρκώς.

Τ' αφήνετε λιγάκι να κρυσθί- κι' έπειτα τρίβετε τους χυμούς και άνακατεύετε.

Από καθαρίστε καλά το πρόσωπο από όλα τα λίπη, πα- τίστε το πρόσωπο μ' αυτό το μίγμα.

Αφήνετε αυτή τη μάσκα μία ώρα στο πρόσωπό σας. Καθα- ρίζετε έπειτα μ' ένα μπατονάκι ποτισμένο σε χλιαρό νερό.

Γι' ν' αποκτήσετε μια νέα κα- θαρή επιδερμίδα μεταχειρίζε- σθε επί μια εβδομάδα, συνεχώς κάθε ημέρα, αυτή τη μάσκα. Μισή ώρα κάθε ημέρα.

ΚΟΜΠΡΕΣΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

2 κουταλιές λάδι έληας. 1 μικρό κουταλάκι λαβανίνα. 2 κουταλάκια θάλασμο Κο- μαντέρ.

Λουσάτε τη λαβανίνα σε άμπαιν μαρτί ή σε πολύ λίγη φωτιά.

Προσθέτετε έπειτα τα άλλα δύο. Τα άνακατεύετε καλά και τα αφήνετε να ζεσταθούν λι- γάκι.

Βουτάτε ένα λεπτό πανί, ίκα- νον άν διπλωθή στα τέσσερα να σκεπάζει το πρόσωπο ή το λαιμό (δηλαδή το μέρος που έχει ρυ- τίδες). Να είναι χλιαρό, επί ένα τέτατο. Να είστε ξεπλωμένη ακίνητη.

Έπειτα το βάζετε και σκου- πίζετε καλά το πρόσωπο με στε- γνό μπατονάκι. Αυτή η μάσκα είναι αποτελεσματική αν κοιμη- θήτε εσθώς άμωσως.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο- νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο- νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο- νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο- νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο- νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο- νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο- νάκι με γυάλινο πιάτο.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μεταξύ μας Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Είστε ένα πολύ σύστημα αυτό, τις αλληλογραφίας των άναγνo- στριών ενός οικονομικού περιοδι- κού με κάποιον, ή μάλλον μ' έ- κεινην ή οποία γράφει τις λίγες ού- τες γραμμές, σαν χρονογράφημα- τική μέσα στη γυναικεία σελίδα.

Πόσες μικρές σκέψεις, πόσα μυ- στικά, αλλά και πόσες τραγωδίες δεν πληροφρείται εκείνη που γρά- φει αυτή τη στήλη.

Γίνεται ή μυστικοσύμβουλος τό- σων και τόσων πονεμένων καρδιών, ή άνακούφισης πόσων ψυχών και ή παρηγορίας συντροφιάς τόσων άπα- λων υπάρξεων.

Πράγματι, πόσα γράμματα δεν λαβαίνω κάθε βδομάδα, άναπάντες μου, πόσα γράμματα που στάζουν τον πόνο μέσα από γεγονότα απα- ριστά.

Αυτή ή αλληλογραφία είναι, άλλ- ης, άσπαστη.

Τη δέχομαι εύχαρίστως, μη νομί- σετε ότι δα με κουράζει.

Τουναντίον είναι ή ευχαρίστησις μου να παρακολουθώ, να συμβου- λεύω και ν' άνακουφίζω.

Έξ' άλλου αυτή ή στήλη αυτό το σκεπτό έχει.

Να αναλύη τη γυναικεία ψυχή- ούνθει και να τονή την ψυχή, να την κάνει να προσηνεί δυνα- μισμένη μέσα από τα σοβαρώτερα προβλήματα που μέν παρουσιάζo- νται άναπάντητα κάθε μέρα.

ΛΙΛΗ

Τι θα φορέσωμε ΘΕΙΟΝΟΡΟ

Ακόμα, βέβαια, το φθινόπωρο δεν ήβρε, αλλά οι προεξέψεις των με- γάλων αικών μόδας μας ύπενδυ- μίζουν ότι πλησιάζει.

Η μεγάλη Έκθεσις των Παριό- νων, παρουσιάζει τα πιο περίεργα αλλά και πιο άπρόβλεπτα.

Ίσως να μην έιν έδω άκόμα μια κανονική κατευθυνσις. Πάντως, από ό,τι είδαμε, ξέρω ότι τα φο- ρέματα θα σπριχθούν επάνω στην ίσια γραμμή. Πολύ λίγο λοξά τον- τέλλα. Οι ρούστες γέρνουν λιγάκι έμπρός, άλλες λιγάκι στα πλάγια.

Πράγματι, όπως βλέπετε, άκόμα άκαθορίστα.

Μοναχία... Σκεδόν όλα φορέματα είδαμε, έχουν μακριά, στενά κολ- λητά μανίκια.

Μη βιάζεστε όμως. Ένα μήνα ά- κόμα περίπου θα περιμένετε και θα δοίμε έπειτα όλες τις κατευ- θύνσεις της μόδας καθόρες και στα- θέρες μπροστά μας.

Μανερική ΜΙΑ ΕΛΑΦΡΗ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ

Ρίχνετε μέσα σ' ένα μεγάλο φυ- τάνι ένα κρόκο αυγού, έπισες ά- φινετέ λιγάκι ασπράδι, άλατίζετε, πιπερίζετε, ρίχνετε μια κουτάλι ζυδι και άρχίζετε το χτύπημα επί δέκα λεπτά. Έπειτα ρίχνετε λίγο α- λινο το λάδι.

Όλο μαζί τότε σ' άρχιστε να πύ- ζει και θα γίνει παχύ σαν το βού- τυρο.

Σ' ένα μπρίκι ρίχνετε δύο κουτα- λιές ζυδι, το βράζετε καλά και το άδειάζετε, γυρίζοντας διαρκώς, μέ- σο στο παρασκεύασμα που είχατε έ-τοιμάσει.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Βράζετε δύο αυγά. Να γίνουν πο- λύ σφιχτά. Τα σπάζετε και ρίχνε- τε τους κρόκους σ' ένα πιάτο και τους πατάτε μ' ένα κουτάλι. Ρίχνε- τε τότε δύο κουταλάκια μουστάρ- δα, ένα κουτάλι ζυδι, άλάτι, πιπέρι, τέσσερες κουταλιές γάλα.

Τα χτυπάτε όλα αυτά καλά επί δέκα λεπτά και τα σερβίρετε.

Ζαχαροπλαστική ΚΟΜΠΙΣΕΣ

Κάθε στήλη αυτή την έποχή θέλει να φτιάσει ένα γλυκό, μια κομπόσα για το τραπέζι.

Η νοικοκυρά όμως δεν έχει πολ- λον καιρό.

Αγοράζετε λοιπόν μια όκα ρο- δάκινα, μια όκα όρμη άνάδα, μια όκα σταφίδες. Τα πλένετε και τα ρίχνετε όλα μαζί μέσα σε μια κα- τασπαρά. Βάζετε βέβαια μόνο τα κομμάτια. Ρίχνετε και μια όκα ζάχαρη, τα σκεπάζετε καλά και τα ψινέτε σε μέτρια φωτιά να βρά- σουν.

Θα έχετε μια υπέροχη κομπόσα ποικιλίας, άναμικτη από τριών εί- δων φρούτα.

ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΑ

Κάθε νοικοκυρά που βρίσκεται στην έξοχή, δεν μπορεί να έχη πρόχειρα σιρόπια και λικιέρια.

Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο-νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο-νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο-νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο-νάκι με γυάλινο πιάτο.

Τώρα, σας έρχεται μια έπισκεψή. Παίρνετε δέκα δραχμές (άλλω- γις ντόν) ή δυνατόν μάρκα «Ρι- κλάς». Το κλέινετε σ' ένα μπατο-νάκι με γυάλινο πιάτο.

Υγιεινή του προσώπου

ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΛΙΠΑΡΑ—ΠΟΡΟΙ ΔΙΕ- ΣΤΑΛΜΕΝΟΙ

Μην τρομάζετε όταν βλέπετε ότι το πρόσωπό σας είναι λιπαρό και ότι έχει κάτι μουράδια πολύ λεπτά σαν κόκκους άμμου.

Δεν πρόκειται παρά για τα μου- ρα στίγματα του προσώπου. Λοιπόν να κάμετε το ξέψ για να σας φύγουν.

Δύο φορές την εβδομάδα να πλέ- νετε το πρόσωπο με χλιαρό νερό, μέσα στο οποίο θα έχετε ριζεί βο- ρακα, και με σαπούνι πράσινο.

Για περισσότερη ευκολία αγορά- στε ένα πινέλο σαπουνάδας, όπ- αυτό που μεταχειρίζονται οι άνδρες

στο σαπούνισμα του προσώπου πρό του ξυρίσματος.

Κάνετε λοιπόν σαπουνάδα και ά- λειψετε το πρόσωπό σας.

Αυτό θα σας κάνει πάρα πολύ κα- λό.

Το βράδυ θα κοιμηθήτε μετά όπ' αυτό το σαπούνισμα ειδικά να βά- λειτε τίποτε άλλο στο πρόσωπο.

Τις άλλες ημέρες μεταχειρίζεστε μια κολώνια ή ασπράδι αυγού χτυ- πημένο καλά με λιγάκι οινόπνευμα λευκό.

Νοικοκυρική

ΠΩΣ ΘΑ ΟΥΛΑΞΕΤΕ ΡΕΣΚΑ ΤΑ ΑΥΓΑ ΣΑΣ

Κάθε νοικοκυρά, είτε στο σπίτι βρίσκεται, είτε στην έξοχή κι' έ- χει κοτόπαι με πολλές κότες, βέ- βαια δεν ήμωρε να χρησιμοποιή- σει για μία μέρα όλα τα αυγά που γένουνται οι κότες της.

Πρέπει, λοιπόν, να ξέρη έναν τρόπο για να μπορεί να τα διατη- ρήσει φρέσκα για να τα μεταχειρί- ρει.

Αν θέλετε να τα διατηρήσετε για πολύ περισσότερο καιρό, να τα κάμετε μέσα σε κοντρά άλατι, σε πιτtura ή σε πριονίδια. Προσέ- ζετε μιν έχη το πριονίδι ρετινία ή άλλες άρωματικές ούσιες. Έπί- σης μπορείτε να τα τοποθετήσετε σε καρβουνάκονα και τέλος σ' έ- να κιβώτιο, το οποίο φυλάγετε σε μέρος που να μην είναι ύγρο.

Αν πάλι είναι άναγκη να τα δι- σπασίσετε πολλούς μήνες, τότε κά- νετε έναν από τους κάτωθι τρό-πους:

α) Μ' ένα πινέλο ή βαμβάκι ά- λειψετε τ' αυγό όπ'εξ με λιναέλαιο, με μέλι, ή με βούτυρο. Τ' άφινε- τε στον άέρα ούτως ώστε να στεγνώ- σουν επάνω στο αυγό κι' έπει- τα τα τυλίγετε σε χαρτί ή σε βομ- δάκι ή σε κουρέλια και τα τοποθε- τείτε σε κιβώτιο.

β) Πιρνάτε τ' αυγό (το δέντε- τε) σε μια κλωστή και το βουτάτε βυθίζοντας το άμωσως σε παραφίνα λιωμένη. Το στεγνώνετε πάνω σ' ένα σανίδι, το τυλίγετε σε χαρτί και το τοποθετείτε πάλι σε κιβώτιο.

Τα δύο αυτά συστήματα διατη- ρούν τα αυγά πάρα πολύ καιρό. Πολλοί έπίσης μεταχειρίζονται έ- να οικονομικότερο τρόπο. Λιανώνν- αόεσσι σε νερό και τα βουτούν μέσα.

Το κρέπ ντε σιν

Πώς καθαρίζει το ύφασμα του κρέπ ντε σιν;

Πρώτο-πρώτα άντέχει πολλά πλυ- σίματα.

Έτσι καθαρίζει μια παλαιά ασπρου- να κοπτή. Όταν κρυσθί ρίχνετε μέσα το κρέπ ντε σιν και το πλέ- νετε γρήγορα-γρήγορα, έπειτα το ξεπλένετε σε πολύ κρύο νερό στο οποίο θα έχετε λυώσει και λιγάκι άλάτι.

Συνοπλόνετε με κρύο νερό, το στραγγίζετε και το άπλώνετε στον άνοιχτό άέρα, αφού το στερεώσετε με κορπίτσες για να μην τσακω- θή πτυβέν.

Όσο πιο γρήγορα στεγνώσει, τό- σο πιο καθαρό θα γίνει.

ΤΑ ΒΕΛΟΥΔΑ

Τα βελούδινα ύφασματα καθαρί- ζονται ως έξης:

Παίρνετε άμμο λεπτή, τη ρίχνετε επάνω στο βελούδο και την καθαρίζετε έπειτα με μια βούρτσ.

Έπειτα έχετε το κάτωθι μίγμα: 90 βα- μόν, χλιαρό νερό, μελνθό βουδιού, μέσα στο οποίο βου- τάζετε τη βούρτσα και τρίβετε τους λεκέδες.

Αφού το τρίψετε καλά πρέπει να το σιδερώσετε.

Το σιδερώμα του βελούδου γίνεται ως έξης:

Βρέχετε το βελούδο από πιν άναπόση κι' έπειτα το πλσιάζετε καλά με φωτιά ή σε ζεστό σίδερο, ούτως ώ- στε το τρίχωμα του βελού- δου άνασπικθί. ή και το σι- δερώνετε άπ'εξ από πιν ά- νάποση και με μια βούρτσα σπινέτε το τρίχωμα.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Όταν πλένετε χρωματί- στα

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

«Ράδιο-Φαντάζιο»

Η ΣΟΥΡΠΡΙΖ

Τα μεράκια του Τσόκλη

Σειρά γεγονότων

που κάνουν κά-
ποιον κρότον.

«Απ' τη Γαλλία φθάνουν
ἀπίστευτοι ειδήσεις,
που ἀπορεί ή 'Ανατολή
κι' ἐκπλήσσεται ή 'Δύσις.
Εἴκοσι ναύτες, δηλαδή,
τοῦ 'Αγγλικοῦ τοῦ στόλου
συγχρόνως ἐπαντρεύτηκαν
διὰ τρόπον... ἀσυστόλου.
'Ολοὶ Γαλλίδες πήρανε
κορίτσια νῦν ή... τέως,
καὶ τώρα συνεννόησαν
ἐπιζητούν ματαίως,
γιατ' οἱ Γαλλίδες —βέβαια—
δὲν ξέρουν ἀγγλικά
οὔτε κι' οἱ 'Αγγλοὶ μίλησαν
ποτέ τους... γαλλικά.
'Αλλά γεννᾶται ζήτημα
—κι' ὅλοι μ' αὐτὸ γελᾶνε—
τὰ τέκνα που θὰ κάνουνε;
Τί... γλώσσα θὰ μιλᾶνε;!

XXX

Μὰ κι' ή 'Ελλάς δὲν ὑστερεῖ
σὲ ὅμοια γεγονότα
ἀφού ἐκείνη, ἄλλως τε,
τοὺς ἔδωσε τὰ... φῶτα!
Μὲ τὴν «'Ανάστασις» κι' αὐτὴ
βδομάδες ἀσχολεῖται
κ' ἀπ' τὸν πυθμένα σύρονται
ἀθῶοι συμπολίται,
που γιὰ ταξιδι ἀναψυχῆς
ἐπὶ τὸ "Ἀστὺ φύγανε
κι' ἀντὶ νὰ πᾶν στὰ Μέθανα
στὸν... "Ἄλλο κόσμον πήγανε!

XXX

Στοῦ 'Αχιλλέως τὴν ὁδὸν
πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν,
συνέβη ἐπεισόδιον
πὰ μάλα λυπηρὸν,
μὲ μπαλλαρίναν δράστιδα
καὶ κάποιον νεαρόν,
που χρόνια τὸν ἐμάθαινε
εἰς τὸν... νταβά χορόν.
Κατόπιν δὲ ξυλοδαρμοῦ
—ἦτοι... σκηνῆς συντόμου—
πρωταγωνίστησαν κι' οἱ δύο,
εἰς τίς... «Σκηνές τοῦ δρόμου!»

ΜΟΥΛ—ΠΟΥΛ

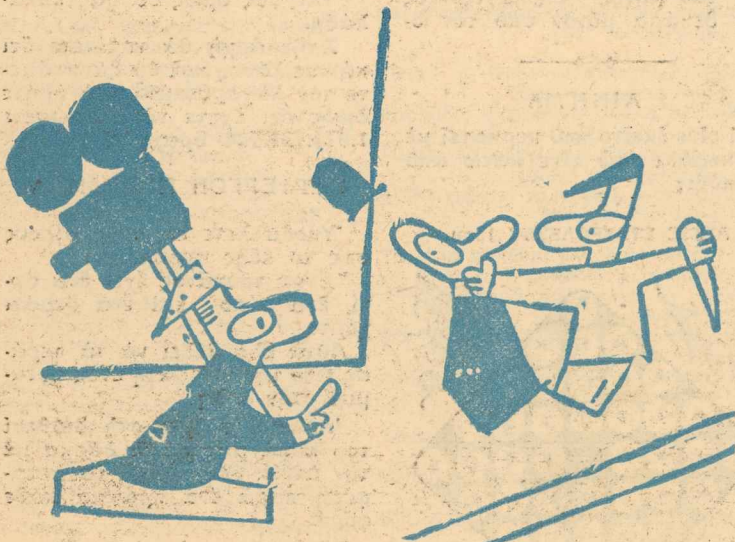
Ζήλεια

—'Αχ! Γιώργο, στάσου μιά
στιγμὴ. Κύτταξε αὐτὸ τὸ κα-
πέλλο. Εἶμαι ἐρωτευμένη μ' αὐ-
τό!
—Πᾶμε... δὲν τὸ ξέρεις πὼς
ζηλεύω;

Πρώτη φορά

Ὁ ζωγράφος: Μὰ δὲν
μοῦ λές, τί τρόπον εἶνε αὐτὸς
τὰ πυροβολήσας ἐπάνω στὴ ζω-
γραφικὴ μου; Τρελλάθηκες;
Ὁ κυνηγός: Στ' ἀλή-
θεια τὴν ἐχτύπησα. Νὰ στραβω-
θῶ ἂν δὲν εἶνε ή πρώτη φορά
που χτυπάω κάτι κι' ἐγώ.

ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡ

—Σιγά, σιγά, βρε παιδιά, νὰ στήσω τὴ μηχανή μου!

—Κούκου! "Ἄν τῶβρης ποῖός εἶμαι;

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Μὲ τὰ σήματα τοῦ Μόρς

—Σκέψεις μεθυσμένου
—Στὴν Γεωργικὴν "Εκθεσὶν καὶ
εἰς τὸ περίπτερον τῶν κρασιῶν
στέκεται ἕνας μεθυσμένος καὶ
κυττάει τὰ μετάρια μὲ τὰ ὁ-
ποῖα ἔχουν τιμηθῇ τὰ διάφορα
κρασιά.

—Μωρέ, μπράβο! Ἐχουνε
δώσει καὶ χρυσὰ παράσημα σ'
αὐτὰ τὰ κρασιά, κι' ἐγὼ που τὰ
πίνω ὅλο στὴ φυλακὴ θρίσκο-
μαι.

Λογικώτατο

—Ἐνας τραπεζῆς ἔλεγε τε-
λευταίως στὸν Ρότσιλντ τοῦ
Λονδίνου.

—Κρίσις! Τρομερὴ κρίσις, κ'
Ρότσιλντ. Ἐάν ἐξακολουθήσῃ,
θὰ καταντήσωμε ὅλοι νὰ ζητοῦ-
με ἐλεημοσύνη.

—Καὶ ἀπὸ ποῖον; ρώτησε ὁ
παθὼς ὁ Ρότσιλντ.

Στὸ φαρμακεῖο

—Ἦνε ἀρὰ δεσποινίς:
Κάνετε μου τὴ χάρι, γιατρέ
μου, νὰ διαβάσετε αὐτὸ τὸ χαρ-
τί που μοῦ τὸ ἔγραψε ἕνας φί-
λος μου γιατρός. Εἶνε ρετσέτα
αὐτὴ ή ἐρωτικὴ ἐπιστολή;

ΑΚΡΟΝ ΑΥΤΟΝ ΑΝΑΓΕΙΛΑΣ

—Σταμάτησε, καμμένε, μιά στιγμὴ, νὰ γυρίσω σελίδα!

Στὸ 'Αλικάκι...

Σὲ εἶδα πάλι στὴ γωνιά
προχτὲς τὸ θράδυ στὴς ἐννέα.
—Νά, μὰ τὴν ἅγια 'Ανάστασι—
μὲ κάποιον πούμοιαζε... μαίμου
κι' εἶχες ἀρχίσει τὸ «μου-μου»
περὶ ἀντικατάστασι!

Κι' εἶνε ή δεύτερη φορά
που σὲ τσακῶνα φανερά
νὰ μοῦ 'ξηγιέσαι ὅμοια
ἀνευ ντροπῆς κι' ἀνευ αἰδῶ
εἰς τὰ στενά κι' ἐν μέσῃ ὁδῶ
καὶ εἰς τὰ πεζοδρόμια!

Κι' εἶχα σκοπὸ νὰ γίνω εὐθὺς
ἐγὼ ὁ ἄντρας ὁ... εὐθὺς
σὰν τὰ θεριὰ τ' ἀνήμερα,
μὰ συγκρατήθηκα γιατί
μοῦπαν πὼς ἔχεις τὴ γιορτὴ
τῶν γενεθλίων, σήμερα!

Ο ΤΣΟΚΛΗΣ

Νεοελληνικὴ κακοποίησι

Ἐστὸ Μαντρο— τοιχοχάλασμα!)

Ἐκεῖ που ἦμουν μέχρι πρὸ τινος
μονάχος ἔρημος καὶ σκότεινος,
ἐπέρασες σὰν ἄστρι ἀπ' τὴν κά-
(μερὰ
καὶ στὸ ντουρσέκι ἐτραθήξαμε
(παράμερα.

Μοῦ μίλαγες, σοῦ μίλαγα, μι-
(λάγαμε,
μοῦπες στὸ τέλος... νίψου κι' ἄ-
(ποφάγαμε
κι' ἀκόμα πὼς κοροῖδα ἐπὶ αὐ-
(στήκαμε,
Μὰ ὁλόρθοι τόσην ὥρᾳ κουρα-
(στήκαμε.

Νὰ θρίζουμε τὸ ριζικὸ μας τὸ
(κακότυχο
π' ὁ ἕνας μας τὸν ἄλλον αὖ
(χθρεύεται
καὶ ἀκουμπήσαμε μετὰ σ' ἕνα...
(μαντρότοιχο
που ἔγραφε μ' ἀσέβστη... Ἄπα
(γορεύεται!

Κι' ἐκύτταγα τὰ μάτια σου ποῦ
(δόλωναν
καὶ τὰ... γκαθά μου ἀπ' τὴν συγ-
(γκίνησι ἐθόλωναν.
Κι' ἔλεα κάθε λίγο καὶ λιγά
(κι: «Ἄρᾳ γε,
μὴν ἦταν τρέλλα κείνη που μὲ...
(βάραιγε!

ΔΑΣΟΣ ΜΑΛΑΚΑΣΑΣ

(Ἀνέγδοτο).

Στὸ δικαστήριον

—Πᾶς; Πενήντα δραχμὲς γιὰ
εἶναι μπάτσο; Τὴν ἄλλη φορά ἐ-
πλήρωσα μόνο τριάντα δραχμὲς.
—Ἀκριδῶς, μὰ ἀπὸ τότε ὥς
τώρα τὰ ἡμερομίσθια αὐξήθη-
καν!